I Sa-mu-ên

1 Xưa tại Ra-ma-tha-im-xô-phim, có một người
quê ở núi Eùp-ra-im, tên là Eân-ca-na, con trai
của Giê-rô-ham, cháu của Ê-li-hu, chắt của Tô-
hu, chít của Xu-phơ, người Eùp-ra-im;
2 Eân-ca-na có hai vợ, người này tên là An-ne,
và người kia tên là Phê-ni-na. Phê-ni-na có con,
còn An-ne không có.
3 Mỗi năm, Eân-ca-na ở thành mình đi lên Si-
lô đặng thờ phượng Đức Giê-hô-va vạn quân, và
dâng của tế lễ cho Ngài; tại Si-lô có hai con trai
của Hê-li, và Hốp-ni và Phi-nê-a, thầy tế lễ của
Đức Giê-hô-va.
4 Đến ngày Eân-ca-na dâng tế lễ, thì chia của
lễ ra từng phần ban cho Phê-ni-na, vợ mình, và
cho các con trai và con gái mình.
5 Nhưng người lại ban cho An-ne một phần
bằng hai, vì người thương nàng, dẫu rằng Đức
Giê-hô-va khiến cho nàng son sẻ.
6 Kẻ phân bì nàng khôn xiết trêu ghẹo nàng,
để giục nàng lằm bằm vì Đức Giê-hô-va đã khiến
nàng son sẻ.
7 Từ năm nầy đến năm kia, mỗi khi nàng đi
lên đền Đức Giê-hô-va, chồng đãi nàng như vậy,
còn Phê-ni-na cứ trêu ghẹo nàng; An-ne khóc và
không ăn.
8 Eân-ca-na, chồng nàng, nói rằng: Hỡi An-ne,
sao nàng khóc? Cớ sao không ăn và lòng buồn

bực dường ấy? Ta há chẳng đáng cho nàng hơn
mười đứa con trai ư?
9 Sau khi người ta đã ăn uống tại Si-lô rồi, An-
ne bèn đứng dậy; lúc ấy Hê-li, thầy tế lễ, đang
ngồi trên một cái ghế gần bên cửa của đền Đức
Giê-hô-va.
10 An-ne lấy làm sầu khổ trong lòng, vừa cầu
khẩn Đức Giê-hô-va, vừa tuôn tràn giọt lệ.
11 Nàng hứa nguyện rằng: Oâi, Đức Giê-hô-va
của vạn quân, nếu Ngài đoái xem nỗi sầu khổ
của con đòi Ngài, nhớ lại nó chẳng quên, và ban
cho con đòi Ngài một đứa trai, thì tôi sẽ phú dâng
nó trọn đời cho Đức Giê-hô-va, và dao cạo sẽ
chẳng đưa ngang qua đầu nó.
12 Vì nàng cầu nguyện lâu dài trước mặt Đức
Giê-hô-va, Hê-li chăm xem miệng nàng;
13 vả, An-ne nói trong lòng, chỉ nhóp nhép
miệng mà thôi, không có ai nghe tiếng nàng;
nên Hê-li tưởng nàng say,
14 bèn hỏi rằng: Chừng nào nàng mới hết say?
Hãy đi giã rượu đi.
15 An-ne thưa rằng: Chẳng phải vậy, chúa; tôi
vốn một đàn bà có lòng buồn bực, chẳng uống
rượu hay là vật gì uống say; nhưng tôi giãi bày
lòng tôi ra trước mặt Đức Giê-hô-va.
16 Chớ tưởng con đòi của ông là một người đàn
bà gian ác; vì nỗi đau đớn và ưu phiền quá độ
của tôi bắt tôi phải nói đến bây giờ.
17 Hê-li bèn tiếp rằng: Hãy đi bình yên, nguyện
Đức Chúa Trời của Y-sơ-ra-ên nhậm lời nàng đã
cầu xin cùng Ngài!

18 Nàng thưa rằng: Nguyện con đòi ông được
ơn trước mắt ông! Đoạn, người nữ lui ra, ăn, và
nét mặt nàng chẳng còn ra ưu sầu nữa.
19 Qua ngày sau vợ chồng dậy sớm, thờ lạy
trước mặt Đức Giê-hô-va, đoạn trở về nhà mình
tại Ra-ma. Eân-ca-na ăn ở cùng An-ne, là vợ
mình; Đức Giê-hô-va bèn nhớ đến nàng.
20 Đang trong năm, An-ne thọ thai và sanh một
con trai, đặt tên là Sa-mu-ên, mà nói rằng: Tôi
đã cầu xin nó nơi Đức Giê-hô-va.
21 Eân-ca-na, chồng nàng, và cả nhà người đi
lên đặng dâng cho Đức Giê-hô-va của lễ hằng
năm và làm xong sự hứa nguyện mình.
22 Nhưng An-ne không đi lên, vì nói cùng
chồng nàng rằng: Khi đứa trẻ dứt sữa, tôi sẽ
dẫn nó lên, để nó ra mắt Đức Giê-hô-va, và ở đó
luôn luôn.
23 Eân-ca-na, chồng nàng, đáp rằng: Hãy làm
theo ý nàng cho là phải, ở lại đây cho đến chừng
nàng dứt sữa nó. Chỉn nguyện Đức Giê-hô-va
làm ứng nghiệm lời hứa của Ngài! Vậy, nàng ở
lại nhà, cho con bú đến lúc dứt sữa.
24 Vừa khi dứt sữa, nàng bèn dẫn nó theo mình
đến đền của Đức Giê-hô-va tại Si-lô, cùng đem
theo ba con bò đực, một Ê-pha bột mì, và một
bầu rượu. Đứa trẻ hãy còn nhỏ lắm.
25 Họ giết con bò đực, rồi dẫn đứa trẻ đến Hê-
li.
26 Nàng bèn nói cùng người rằng: Xin lỗi,
chúa! xưa có người đàn bà đứng tại đây, gần
bên ông, đặng cầu khẩn Đức Giê-hô-va, tôi chỉ
sanh mạng ông mà thề rằng tôi là người đó.

27 Aáy vì đứa trẻ nầy mà tôi cầu nguyện. Đức
Giê-hô-va đã nhậm lời tôi đã cầu xin cùng Ngài.
28 Vì vậy, tôi cũng dâng nó cho Đức Giê-hô-
va; tôi cho Đức Giê-hô-va mượn nó trọn đời nó.
Đoạn mẹ con đều thờ lạy tại đó trước mặt Đức
Giê-hô-va.

2

1 Bấy giờ An-ne cầu nguyện mà rằng: Đức Giê-
hô-va khiến lòng tôi khấp khởi vui mừng, Và đỡ
cho mặt tôi ngước lên. Miệng tôi thách đố kẻ
thù nghịch tôi; Vì sự chửng cứu Ngài làm cho tôi
đầy khoái lạc.
2 Chẳng ai thánh như Đức Giê-hô-va; Chẳng có
Chúa nào khác hơn Ngài! Không có hòn đá nào
như Đức Chúa Trời của chúng ta.
3 Thôi, chớ nói những lời kiêu ngạo, Chớ để
những lời xấc xược ra từ miệng các ngươi nữa;
Vì Giê-hô-va là Đức Chúa Trời thông biết mọi
điều, Ngài cân nhắc mọi việc làm của người.
4 Cây cung của kẻ dõng sĩ đã gãy, Còn người
yếu mòn thắt lưng bằng sức lực.
5 Kẻ vốn no nê phải làm mướn đặng kiếm ăn,
Và người xưa đói đã được no nê, Người đàn bà
vốn son sẻ, sanh sản bảy lần, Còn người có nhiều
con, ra yếu mỏn.
6 Đức Giê-hô-va khiến cho chết, cho sống; Ngài
đem người xuống mồ mả, Rồi khiến lại lên khỏi
đó.
7 Đức Giê-hô-va làm cho nghèo nàn, và làm cho
giàu có; Ngài hạ người xuống, lại nhắc người lên,
Đem kẻ khốn cùng ra khỏi bụi đất, Và rút người

nghèo khổ ra ngoài đống phân, Đặng để họ ngồi
bên các quan trưởng, Cùng ban cho một ngôi
vinh hiển làm cơ nghiệp;
8 Vì các trụ của trái đất thuộc về Đức Giê-hô-
va: Ngài đã đặt thế gian ở trên đó.
9 Đức Giê-hô-va sẽ giữ chân của các thánh
Ngài; Còn những kẻ ác sẽ bị hư mất nơi tăm tối;
Vì chẳng do sức riêng mình mà người nào được
thắng.
10 Kẻ nào chống cãi Đức Giê-hô-va sẽ bị phá
tan! Từ trên trời cao, Đức Giê-hô-va sẽ sấm sét
cùng chúng nó. Ngài sẽ đoán xét bốn phương
của đất, Ban thế lực cho vua Ngài, Và làm cho
quyền năng Đấng chịu xức dầu của Ngài ra lớn.
11 Eân-ca-na trở về nhà mình tại Ra-ma, còn
đứa trẻ ở lại phục sự Đức Giê-hô-va trước mặt
Hê-li, thầy tế lễ.
12 Hai con trai của Hê-li là người gian tà, chẳng
nhận biết Đức Giê-hô-va.
13 Các thầy tế lễ thường đãi dân sự như vầy:
Phàm khi có ai dâng của lễ, thì tôi tớ thầy tế lễ
đến lúc người ta nấu thịt, tay cầm chĩa ba,
14 chích vào hoặc trong cái vạc, cái chảo, cái
nồi, hay là trong chảo nhỏ. Hễ món nào dính
chĩa ba, thì thầy tế lễ bèn lấy. Đó là cách họ đối
với hết thảy dân Y-sơ-ra-ên đến Si-lô.
15 Lại trước khi xông mỡ, kẻ tôi tớ thầy tế lễ
cũng đến nói cùng người dâng của lễ rằng: Hãy
đưa thịt để nướng cho thầy tế lễ; người không
nhậm thịt luộc của ngươi, nhưng chỉ nhậm thịt
sống mà thôi.

16 Ví bằng người đó đáp rằng; Người ta sẽ xông
mỡ, kế sau sẽ lấy phần chi đẹp ý ngươi, thì kẻ tôi
tớ đó nói: Không; ngươi phải cho tức thì, bằng
không, ta sẽ giựt lấy.
17 Tội lỗi của hai người trai trẻ nầy lấy làm rất
lớn trước mặt Đức Giê-hô-va; vì họ gây cho người
ta khinh bỉ các của tế lễ dâng cho Đức Giê-hô-va.
18 Còn Sa-mu-ên phục sự trước mặt Đức Giê-
hô-va. Người hãy còn thơ ấu, thắt lưng một cái
ê-phót bằng vải gai.
19 Mỗi năm, mẹ người may cho một cái áo dài
nhỏ, đem ban cho người trong khi lên với chồng
đặng dâng của lễ hằng năm.
20 Hê-li chúc phước cho Eân-ca-na và vợ người,
rằng: Cầu xin Đức Giê-hô-va ban cho ngươi
những con cái bởi người nữ nầy, để đổi lấy đứa
mà nàng đã cầu nơi Đức Giê-hô-va! Vợ chồng
bèn trở về nhà mình.
21 Đức Giê-hô-va đoái xem An-ne: nàng thọ
thai và sanh ba con trai và hai con gái, còn gã
trai trẻ Sa-mu-ên khôn lớn trước mặt Đức Giê-
hô-va.
22 Vả, Hê-li tuổi đã rất cao, được hay mọi điều
hai con trai mình làm cho cả Y-sơ-ra-ên và thế
nào họ nằm cùng các người nữ hầu việc tại cửa
hội mạc.
23 Người nói cùng chúng nó rằng: Sao chúng
bay làm như vậy? Vì ta đã nghe cả dân sự nói về
các việc xấu của chúng bay.
24 Chẳng khá làm như vậy, hỡi con; điều ta
nghe về việc bay vốn không tốt lành; bay khiến
dân sự của Đức Giê-hô-va phạm tội.

25 Nếu người này phạm tội cùng người khác,
Đức Chúa Trời sẽ đoán xét nó; nhược bằng người
phạm tội cùng Đức Giê-hô-va, ai sẽ cầu thay
cho? Song chúng nó không nghe theo lời của
cha mình, vì Đức Giê-hô-va toan giết chúng nó.
26 Còn gã trai trẻ Sa-mu-ên cứ lớn lên, Đức Giê-
hô-va và người ta đều lấy làm đẹp lòng người.
27 Có một người của Đức Chúa Trời đến kiếm
Hê-li, mà nói rằng: Đức Giê-hô-va phán như vầy:
Ta há chẳng hiện ra cùng nhà tổ phụ ngươi, khi
họ còn ở tại Ê-díp-tô, hầu việc nhà Pha-ra-ôn
sao?
28 Ta đã chọn nhà ấy trong các chi phái Y-sơ-ra-
ên, đặng làm thầy tế lễ của ta, dâng của lễ trên
bàn thờ ta, xông hương, và mang ê-phót trước
mặt ta; ta cũng đã ban cho nhà tổ phụ ngươi các
của lễ mà dân Y-sơ-ra-ên dùng lửa dâng lên.
29 Vì sao các ngươi giày đạp dưới chân những
hi sinh và của lễ chay mà ta đã truyền lịnh dâng
lên trong đền ta? Ngươi kính trọng các con trai
ngươi hơn ta, và các ngươi ăn mập những của lễ
tốt nhất của Y-sơ-ra-ên, dân sự ta!
30 Bởi cớ đó, Giê-hô-va Đức Chúa Trời của Y-sơ-
ra-ên phán như vầy: Ta có phán rằng nhà ngươi
và nhà cha ngươi sẽ đời đời hầu việc trước mặt
ta. Nhưng bây giờ, Đức Giê-hô-va phán, điều đó
chẳng hề được như vậy! Vì phàm ai tôn kính ta,
ta sẽ làm cho được tôn trọng, còn ai khinh bỉ ta,
tất sẽ bị khinh bỉ lại.
31 Kìa, thì giờ đến, ta sẽ hủy hại sự mạnh mẽ
của người và sự mạnh mẽ của nhà cha ngươi,

đến đỗi chẳng còn một người già trong họ hàng
ngươi nữa.
32 Giữa các phước lành mà Đức Giê-hô-va
giáng cho Y-sơ-ra-ên, ngươi sẽ thấy nhà ngươi
bị bần khổ, và trong họ hàng ngươi sẽ chẳng hề
có người già nữa.
33 Nếu trong nội nhà ngươi có một người mà
ta không truất khỏi bàn thờ ta, ấy để làm cho
ngươi mỏi mắt rầu lòng; các kẻ nhà ngươi sanh
sản sẽ chết lúc xuân xanh.
34 Điều sẽ xảy đến cho hai con ngươi, là Hóp-ni
và Phi-nê-a, sẽ dùng làm dấu hiệu cho ngươi: cả
hai đều sẽ chết trong một ngày.
35 Đoạn, ta sẽ lập cho ta một thầy tế lễ trung
tín; người sẽ làm theo lòng ta và ý ta. Ta sẽ
cất cho người một nhà vững bền, và người sẽ đi
trước mặt Đấng chịu xức dầu của ta luôn luôn.
36 Ai trong họ hàng ngươi còn sống, sẽ đi đến
lạy trước mặt người, hầu cho được một miếng
bạc cùng một ổ bánh, và sẽ nói rằng: Xin ông
hãy phong cho tôi một chức tế lễ, để tôi được
một miếng bánh ăn.

3

1 Sa-mu-ên thơ ấu phục sự Đức Giê-hô-va tại
trước mặt Hê-li. Trong lúc đó, lời của Đức Giê-
hô-va lấy làm hiếm hoi, và những sự hiện thấy
chẳng năng có.
2 Vả, bấy giờ Hê-li khởi làng mắt, chẳng thấy
rõ. Có ngày kia, người đang nằm tại chỗ mình
quen nằm,

3 đèn của Đức Chúa Trời chưa tắt, Sa-mu-ên
nằm ngủ trong đền thờ của Đức Giê-hô-va, là
nơi có cái hòm thánh.
4 Bấy giờ, Đức Giê-hô-va gọi Sa-mu-ên; người
thưa rằng: Có tôi đây!
5 Đoạn, người chạy đến gần Hê-li, mà rằng: Có
tôi đây, vì ông có kêu tôi. Hê-li đáp: Ta không
kêu, hãy ngủ lại đi. Rồi người đi ngủ lại.
6 Đức Giê-hô-va lại gọi nữa rằng: Hỡi Sa-mu-
ên! Sa-mu-ên chổi dậy, đi đến cùng Hê-li, mà
rằng: có tôi đây, vì ông đã kêu tôi. Người đáp:
Hỡi con, ta không kêu, hãy đi ngủ lại đi.
7 Vả, Sa-mu-ên chưa biết Giê-hô-va; lời Đức
Giê-hô-va chưa được bày tỏ ra cho người.
8 Đức Giê-hô-va lại gọi Sa-mu-ên lần thứ ba;
người chổi dậy, đi đến gần Hê-li, mà rằng: Có
tôi đây, vì ông đã kêu tôi. Bấy giờ, Hê-li hiểu
rằng Đức Giê-hô-va gọi đứa trẻ.
9 Người nói cùng Sa-mu-ên rằng: Hãy đi ngủ
đi, và nếu có ai gọi con, con hãy nói: Hỡi Đức Giê-
hô-va, xin hãy phán, kẻ tôi tớ Ngài đang nghe!
Vậy, Sa-mu-ên đi nằm tại chỗ mình.
10 Đức Giê-hô-va đến đứng tại đó, gọi như các
lần trước: Hỡi Sa-mu-ên! hỡi Sa-mu-ên! Sa-mu-
ên thưa: Xin hãy phán, kẻ tôi tớ Ngài đang nghe!
11 Đức Giê-hô-va phán cùng Sa-mu-ên rằng:
Nầy ta sẽ làm ra trong Y-sơ-ra-ên một sự, phàm
ai nghe đến, lỗ tai phải bắt lùng bùng.
12 Bấy giờ, ta sẽ làm ứng nghiệm nơi Hê-li các
lời hăm dọa ta đã phán về nhà người; ta sẽ khởi
sự và làm cho hoàn thành.
13 Ta có báo trước rằng ta sẽ đoán xét nhà

người đời đời, vì người đã biết tánh nết quái gở
của các con trai mình, mà không cấm.
14 Bởi cớ đó, ta thề cùng nhà Hê-li rằng tội
phạm của nhà ấy sẽ chẳng hề chuộc được, hoặc
bởi hi sinh hay là bởi của lễ chay.
15 Sa-mu-ên nằm ngủ cho đến sáng, đoạn mở
các cửa đền của Đức Giê-hô-va. Người sợ không
dám thuật sự hiện thấy nầy cho Hê-li.
16 Nhưng Hê-li gọi Sa-mu-ên mà rằng; Sa-mu-
ên, hỡi con! Người thưa: Có tôi đây.
17 Hê-li nói: Đức Giê-hô-va có phán cùng con
lời gì? Xin con đừng giấu chi cùng ta hết. Nếu
con giấu ta một thí chi trong mọi điều Đức Giê-
hô-va đã phán cùng con, nguyện Đức Chúa Trời
phạt con nặng nề.
18 Sa-mu-ên bèn thuật lại hết, chẳng giấu gì
với người. Hê-li đáp rằng: Aáy là Đức Giê-hô-
va, nguyện Ngài làm điều đẹp ý Ngài!
19 Sa-mu-ên trở nên khôn lớn, Đức Giê-hô-va
ở cùng người: Ngài chẳng để một lời nào của
người ra hư.
20 Từ Đan cho đến Bê-e-sê-ba, cả Y-sơ-ra-ên
đều biết rằng Sa-mu-ên được lập làm tiên tri của
Đức Giê-hô-va.
21 Đức Giê-hô-va cứ hiện ra tại Si-lô, vì ấy tại
Si-lô mà Đức Giê-hô-va hiện ra cùng Sa-mu-ên,
khiến cho người biết lời của Ngài.

4

1 Lời của Sa-mu-ên được rao truyền cho cả Y-
sơ-ra-ên. Y-sơ-ra-ên ra trận đón những người

Phi-li-tin, và đóng trại gần Ê-bên-Ê-xe, còn người
Phi-li-tin đóng trại tại A-phéc.
2 Dân Phi-li-tin dàn trận đánh Y-sơ-ra-ên; lúc
giáp trận, Y-sơ-ra-ên bị dân Phi-li-tin đánh bại và
giết tại chiến trường ước bốn ngàn người.
3 Khi dân sự đã trở về trại quân, các trưởng
lão Y-sơ-ra-ên nói rằng: Cớ sao ngày nay Đức
Giê-hô-va để cho dân Phi-li-tin đánh bại chúng
ta? Chúng ta hãy đi thỉnh hòm giao ước của Đức
Giê-hô-va ở tại Si-lô; phải đem hòm đó về tại giữa
chúng ta, nó ắt sẽ giải cứu chúng ta khỏi tay kẻ
cừu địch chúng ta!
4 Vậy dân sự bèn sai những sứ giả đến Si-lô, từ
đó đem về hòm giao ước của Đức Giê-hô-va vạn
quân, là Đấng ngự giữa các Chê-ru-bin. Hai con
trai của Hê-li, là Hóp-ni và Phi-nê-a, đều đi theo
hòm giao ước của Đức Chúa Trời.
5 Khi hòm giao ước của Đức Giê-hô-va vào trại
quân, cả Y-sơ-ra-ên đều reo tiếng vui mừng lớn,
đến đỗi đất phải rúng động.
6 Khi dân Phi-li-tin nghe tiếng ấy, bèn hỏi rằng:
Tiếng reo mừng lớn trong trại quân Hê-bơ-rơ có
nghĩa chi? Thì có người thuật cho chúng hay
rằng hòm giao ước của Đức Giê-hô-va đã đến
trong trại quân.
7 Dân Phi-li-tin bèn sợ, vì nói rằng: Đức chúa
Trời đã ngự đến trong trại quân. Rồi la rằng:
Khốn nạn cho chúng ta thay! Khi trước chẳng
hề có xảy ra như vậy!
8 Khốn nạn cho chúng ta thay! Ai sẽ giải cứu
chúng ta khỏi tay các thần quyền năng dường

kia? Aáy là các thần đó đã hành hại dân Ê-díp-
tô đủ các thứ tai vạ tại trong đồng vắng.
9 Hỡi người Phi-li-tin, hãy mạnh bạo, hãy nên
mặt trượng phu! Kẻo các ngươi trở làm tôi mọi
dân Hê-bơ-rơ, như họ đã làm tôi mọi các ngươi
chăng! Khá nên mặt trượng phu và chiến đấu
đi!
10 Vậy, dân Phi-li-tin chiến đấu, và Y-sơ-ra-ên
bị bại, mỗi người chạy trốn về trại mình. Aáy
là một sự bại trận lớn lắm; ba vạn lính bộ trong
Y-sơ-ra-ên bị ngã chết.
11 Hòm của Đức Chúa Trời bị cướp lấy, còn hai
con trai Hê-li, là Hóp-ni và Phi-nê-a, đều chết.
12 Một người Bên-gia-min chạy trốn khỏi giặc,
đến tại Si-lô nội ngày đó, quần áo rách ra, đầu
đóng bụi cát.
13 Khi người ấy đến, Hê-li đang ngồi trên ghế
mình tại bên mé đường, trông đợi cách áy náy;
vì lòng Hê-li run sợ về hòm của Đức Chúa trời.
Người ấy vào thành báo tin đó, cả thành bèn kêu
la lên.
14 Hê-li nghe tiếng là nầy thì nói: Sự ồn ào nầy
là chi? Tức thì người đó lật đật báo tin cho Hê-li.
15 Vả, Hê-li đã chín mươi tám tuổi, mắt đui,
không thể thấy được.
16 Người đó nói cùng Hê-li rằng: Tôi là người ở
chiến trường đến, ngày nay tôi được thoát khỏi
cơn trận. Hê-li hỏi rằng: Hỡi con, đã xảy ra làm
sao.
17 Sứ giả tiếp rằng: Y-sơ-ra-ên đã chạy trốn
trước mặt dân Phi-li-tin; dân sự bị đại bại. Lại,
hai con trai của ông, là Hóp-ni và Phi-nê-a, đã

chết, và hòm của Đức Chúa trời đã bị cướp lấy.
18 Người vừa nói đến hòm của Đức Chúa Trời,
thì Hê-li ngã ngửa xuống khỏi ghế mình ở bên
phía cửa, gãy cổ và chết, vì người đã già yếu và
nặng nề. Người đã làm quan xét cho Y-sơ-ra-ên
trong bốn mươi năm.
19 Con dâu người, là vợ của Phi-nê-a, đang có
thai gần đẻ; khi nàng nghe tin về việc cướp lấy
hòm của Đức Chúa Trời, cùng hay rằng ông gia
và chồng mình đã chết, thì thình lình bị đau đớn,
khòm xuống và đẻ.
20 Trong lúc nàng gần chết, các người đàn bà
có mặt đó nói rằng: Chớ sợ chi, nàng đã sanh
một con trai. Nhưng nàng không đáp lại, chẳng
đếm xỉa chi các lời đó.
21 Nàng đặt tên cho đứa trẻ là Y-ca-bốt, vì nàng
nói rằng: Sự vinh hiển đã lìa khỏi Y-sơ-ra-ên;
nàng nói ngụ ý về sự mất hòm của Đức Chúa
Trời, về sự chết của ông gia và chồng mình.
22 Nàng lại tiếp: Thật, sự vinh hiển của Y-sơ-
ra-ên đã mất rồi, vì hòm của Đức Chúa Trời đã
bị cướp lấy.

5

1 Dân Phi-li-tin lấy hòm của Đức Chúa Trời, đi
từ Ê-bên-Ê-xe tới Aùch-đốt.
2 Đoạn, chúng lấy hòm của Đức Chúa Trời đi
vào đền Đa-gôn, để ở bên Đa-gôn.
3 Sáng ngày sau, dân Aùch-đốt dậy sớm, thấy
Đa-gôn nằm sải mặt úp xuống đất trước mặt
hòm của Đức Giê-hô-va. Chúng nó bèn đem Đa-
gôn đặt lại tại chỗ nó.

4 Ngày sau chúng nó trở vào sớm, Đa-gôn lại
còn té xuống đất trước hòm của Đức Giê-hô-va,
đầu và hai tay đều rơi ra, nằm trên ngạch cửa,
chỉ còn cái mình nó mà thôi.
5 Bởi cớ ấy, cho đến ngày nay, những thầy cả
của Đa-gôn, và phàm người nào vào trong đền
nó, đều tránh không đặt chân trên ngạch cửa.
6 Nhưng tay Đức Giê-hô-va giáng họa lớn trên
dân sự Aùch-đốt, dẫn sự tàn hại đến trong xứ
chúng nó, lấy bịnh trĩ lậu hành hại Aùch-đốt và
địa phận nó.
7 Dân Aùch-đốt thấy mình như vậy, bèn kêu
là rằng: Hòm của Đức Chúa Trời Y-sơ-ra-ên chớ
ở nơi chúng ta, vì tay Ngài giáng họa lớn trên
chúng ta và trên Đa-gôn, là thần của chúng ta.
8 Chúng sai sứ thỉnh nhóm hết thảy quan
trưởng của dân Phi-li-tin, mà hỏi rằng: Chúng ta
sẽ làm sao về hòm của Đức Chúa Trời của Y-sơ-
ra-ên? Các quan trưởng đáp: Phải đem hòm của
Đức Chúa Trời của Y-sơ-ra-ên đến Gát. Người ta
bèn đem hòm của Đức Chúa Trời của Y-xơ-ra-ên
đến đó.
9 Người ta vừa đem hòm đi, thì tay Đức Giê-hô-
va bèn phạt thành ấy, khiến cho nó bị sự kinh
khiếp rất lớn. Ngài hành hại dân thành đó, từ
đứa nhỏ cho đến người lớn; chúng đều bị bịnh
trĩ lậu phát ra.
10 Bấy giờ, chúng nó sai gởi hòm của Đức Chúa
Trời đến Eùc-rôn. Khi hòm đến, dân Eùc-rôn
kêu la rằng: Người ta khiêng hòm của Đức Chúa
Trời của Y-sơ-ra-ên đến cùng ta đặng giết chúng
ta và dân sự chúng ta!

11 Chúng nó sai thỉnh nhóm hết thảy quan
trưởng của dân Phi-li-tin, mà nói rằng: Hãy
khiêng hòm của Đức Chúa Trời của Y-sơ-ra-ên
đi, để nó trở về nơi cũ, và chớ làm cho chúng
ta và dân sự chúng ta phải chết. Vì trong mọi
thành đều có sự kinh khiếp hầu chết; tay Đức
Giê-hô-va giáng họa tại đó cách dữ tợn.
12 Những kẻ nào không chết thì bị bịnh trĩ lậu;
và tiếng kêu la của thành lên đến tận trời.

6

1 Hòm của Đức Giê-hô-va ở bảy tháng trong xứ
dân Phi-li-tin.
2 Đoạn, dân Phi-li-tin gọi những thầy cả và
thuật sĩ, mà hỏi rằng: Chúng ta phải làm chi
về hòm của Đức Giê-hô-va? Hãy nói cho chúng
ta biết cách nào phải trả hòm ấy về nơi cũ.
3 Chúng nó đáp; Nếu các ngươi gởi hòm của
Đức Chúa Trời của Y-sơ-ra-ên về, thì chớ gởi đi
không; nhưng phải trả cho Đức Giê-hô-va của lễ
chuộc lỗi, rồi các ngươi sẽ được chữa lành, và
biết tại cớ sao Ngài không ngừng giáng họa trên
các ngươi.
4 Chúng nó hỏi: Của lễ chi chúng ta phải trả
cho Ngài đặng chuộc lỗi? Đáp rằng: Năm cái
hình trĩ lậu bằng vàng, và năm con chuột bằng
vàng, theo số quan trưởng của dân Phi-li-tin, vì
hết thảy các ngươi, và các quan trưởng của các
ngươi đều bị đồng một tai họa.
5 Hãy làm các hình trĩ lậu, và những hình con
chuột vẫn phá xứ sở, rồi tôn vinh Đức Chúa Trời

của Y-sơ-ra-ên; có lẽ Ngài sẽ nhẹ tay trên các
ngươi, trên thần và xứ của các ngươi.
6 Sao các ngươi cứng lòng như dân Ê-díp-tô và
Pha-ra-ôn đã làm? Sau khi Đức Giê-hô-va đã thi
hành quyền năng trên dân Ê-díp-tô, họ há chẳng
để cho Y-sơ-ra-ên đi sao?.
7 Hè, hãy đóng một cái xe mới, và bắt hai con
bò cái còn cho bú, chưa mang ách, thắng nó vào
xe, rồi dẫn các con nhỏ chúng nó vào chuồng.
8 Kế đó, hãy lấy hòm của Đức Giê-hô-va để lên
trên xe, rồi trong một cái trắp những đồ bằng
vàng mà các ngươi sẽ dâng trả cho Đức Giê-hô-
va làm của lễ chuộc lỗi và đặt nó gần bên hông.
Đoạn, hãy để cho cái hòm đi,
9 và xem chừng. Nếu nó đi lên về phía xứ nó,
tức về hướng Bết-Sê-mết, thì ắt là Đức Giê-hô-va
đã giáng họa lớn nầy trên chúng ta; bằng không,
chúng ta sẽ biết chẳng phải tay Ngài đã hành hại
chúng ta, nhưng các điều đó xảy đến tình cờ đó
thôi.
10 Người Phi-li-tin đều làm như vậy, bắt hai con
bò cái còn cho bú, thắng vào một cái xe, rồi nhốt
các con nhỏ chúng nó trong chuồng.
11 Chúng để hòm của Đức Giê-hô-va lên trên
xe luôn với cái trắp có con chuột bằng vàng, và
hình trĩ lậu.
12 Hai con bò cái đi thẳng theo đường về Bết-
Sê-mết, vừa đi vừa rống, không xây bên hữu,
cũng không xây bên tả. Các quan trưởng dân
Phi-li-tin đi theo nó cho đến bờ cõi Bết-Sê-mết.
13 Bấy giờ, dân Bết-Sê-mết đang gặt lúa mì

trong trũng, ngước mắt lên thấy cái hòm, thì lấy
làm vui mừng.
14 Cái xe đến trong ruộng của Giô-suê tại Bết-
Sê-mết và dừng lại đó. Nơi ấy có một hòn đá
lớn, người ta bèn bửa gỗ của xe, và dâng hai bò
cái làm của lễ thiêu cho Đức Giê-hô-va.
15 Người Lê-vi cất hòm của Đức Giê-hô-va
xuống khỏi xe, luôn với cái trắp ở bên đựng
những vật bằng vàng, và để trên hòn đá lớn.
Trong ngày đó, người Bết-Sê-mết dâng những
của lễ thiêu và các của tế lễ khác cho Đức Giê-
hô-va.
16 Năm quan trưởng của dân Phi-li-tin đã thấy
điều đó, thì nội ngày trở về Eùc-rôn.
17 Nầy là số hình trĩ lậu bằng vàng mà dân
Phi-li-tin dâng trả cho Đức Giê-hô-va làm của lễ
chuộc lỗi: một cái của Aùch-đốt, một cái của
Ga-xa, một cái của Aùch-kê-lôn, một cái của Gát,
một cái của Eùc-rôn.
18 Chúng nó lại dâng trả thêm hình con chuột
vàng bằng bao nhiêu số thành Phi-li-tin thuộc
về năm quan trưởng, hoặc thành kiên cố hay là
làng nhà quê. Hòn đá lớn ấy, là nơi người ta để
hòm của Đức Giê-hô-va; nó ở tại trong ruộng của
Giô-suê, người Bết-Sê-mết, làm kỷ niệm về điều
đó cho đến ngày nay.
19 Đức Giê-hô-va hành hại dân Bết-Sê-mết, vì
chúng nó có nhìn vào hòm của Đức Giê-hô-va;
Ngài hành hại bảy mươi người của dân sự. Dân
sự đều để tang vì Đức Giê-hô-va đã hành hại họ
một tai vạ rất nặng.

20 Bấy giờ, dân Bết-Sê-mết nói: Ai có thể đứng
nổi trước mặt Giê-hô-va là Đức Chúa Trời chí
thánh? Khi hòm lìa khỏi chúng ta, thì sẽ đi đến
ai?
21 Chúng nó sai sứ đến dân Ki-ri-át-Giê-a-rim
mà nói rằng: Dân Phi-li-tin đã đem hòm của Đức
Giê-hô-va về, hãy đi xuống đem nó về nơi các
ngươi.

7

1 Người Ki-ri-át -Giê-a-rim đến thỉnh hòm của
Đức Giê-hô-va, đem vào nhà A-bi-na-đáp, ở trên
gò nổng, rồi biệt riêng ra Ê-lê-a-sa, con trai
người, đặng coi giữ hòm của Đức Giê-hô-va.
2 Hòm của Đức Giê-hô-va để tại Ki-ri-át-Giê-a-
rim lâu ngày, đến đỗi trải qua hai mươi năm, cả
nhà Y-sơ-ra-ên đều than nhớ Đức Giê-hô-va;
3 Bấy giờ, Sa-mu-ên nói cùng cả nhà Y-sơ-ra-ên
rằng: Nếu các ngươi thật hết lòng trở lại cùng
Đức Giê-hô-va, thì khá cất khỏi giữa các ngươi
những thần lạ và tượng Aùt-tạt-tê, hết lòng theo
Đức Giê-hô-va, chỉ phục sự một mình Ngài mà
thôi. Ngài ắt sẽ giải cứu các ngươi khỏi tay dân
Phi-li-tin.
4 Dân Y-sơ-ra-ên bèn dẹp những hình tượng
của Ba-anh và của Aùt-tạt-tê, rồi phục sự một
mình Đức Giê-hô-va mà thôi.
5 Đoạn, Sa-mu-ên nói: Hãy nhóm hiệp cả Y-sơ-
ra-ên tại Mích-ba, ta sẽ cầu Đức Giê-hô-va giùm
cho các ngươi.
6 Chúng Hội hiệp tại Mích-ba, múc nước và
đổ ra trước mặt Đức Giê-hô-va. Trong ngày đó

chúng cữ ăn, mà rằng: Chúng tôi có phạm tội
cùng Đức Giê-hô-va. Sa-mu-ên đoán xét dân Y-
sơ-ra-ên tại Mích-ba.
7 Khi dân Phi-li-tin đã hay rằng dân Y-sơ-ra-ên
hội hiệp tại Mích-ba, thì các quan trưởng của
chúng nó lên đánh Y-sơ-ra-ên. Nghe tin này, dân
Y-sơ-ra-ên run sợ trước mặt dân Phi-li-tin,
8 nói cùng Sa-mu-ên rằng: Xin chớ vì chúng
tôi mà ngừng kêu cầu Giê-hô-va Đức Chúa Trời
chúng tôi, để Ngài giải cứu chúng tôi khỏi tay
dân Phi-li-tin.
9 Sa-mu-ên bắt một con chiên con còn bú, dâng
nó làm của lễ thiêu cho Đức Giê-hô-va. Đoạn,
người vì Y-sơ-ra-ên cầu khẩn Đức Giê-hô-va; Đức
Giê-hô-va bèn nhậm lời.
10 Trong lúc Sa-mu-ên dâng của lễ thiêu, dân
Phi-li-tin đến gần đặng giao chiến cùng Y-sơ-ra-
ên. Nhưng trong ngày đó Đức Giê-hô-va khiến
sấm sét nổ vang trên dân Phi-li-tin, làm cho thua
vỡ chạy, và chúng nó bị đánh bại trước mặt Y-
sơ-ra-ên.
11 Dân Y-sơ-ra-ên từ Mích-ba ra, đuổi theo dân
Phi-li-tin, và đánh chúng nó cho đến dưới Bết-
cạt.
12 Bấy giờ, Sa-mu-ên lấy một hòn đá dựng lên
giữa khoảng Mích-ba và Sen, đặt tên là Ê-bên-
Ê-xe. Vì người nói rằng: Đức Giê-hô-va đã cứu
giúp chúng tôi đến bây giờ.
13 Dân Phi-li-tin bị bắt phục; chẳng còn xâm
lấn địa phận của Y-sơ-ra-ên nữa. Trọn đời Sa-
mu-ên, tay của Đức Giê-hô-va nhận trên dân Phi-
li-tin.

14 Các thành mà dân Phi-li-tin đã chiếm lấy của
Y-sơ-ra-ên, từ Eùc-rôn đến Gát, đều được trả lại
cho Y-sơ-ra-ên; và Y-sơ-ra-ên giải thoát địa hạt
các thành ấy khỏi tay dân Phi-li-tin. Bèn có sự
hòa bình giữa Y-sơ-ra-ên và dân A-mô-rít.
15 Sa-mu-ên làm quan xét cho Y-sơ-ra-ên trọn
đời mình.
16 Mỗi năm người tuần hành khắp Bê-tên,
Ghinh-ganh, và Mích-ba, mà đoán xét dân sự
trong các thành ấy.
17 Đoạn, người trở về Ra-ma, là nơi có nhà
người. ỳ Ra-ma người cũng đoán xét Y-sơ-ra-ên,
và lập một bàn thờ cho Đức Giê-hô-va tại đó.

8

1 Khi Sa-mu-ên đã già, thì lập các con trai mình
làm quan xét cho Y-sơ-ra-ên.
2 Con đầu lòng, tên là Giô-ên, con thứ là A-bi-
gia; hai người đoán xét tại Bê-e-Sê-ba.
3 Nhưng hai con trai người chẳng noi theo
gương người, xiêu lòng tham của, nhận lấy hối
lộ, và trái lệch sự công bình.
4 Hết thảy những trưởng lão đều hiệp lại, đến
tìm Sa-mu-ên tại Ra-ma,
5 và nói rằng: Kìa, ông đã già yếu, còn các con
trai ông lại chẳng noi theo gương của ông. Bây
giờ, xin hãy lập trên chúng tôi một vua đặng
đoán xét chúng tôi, y như các dân tộc khác đã
có rồi.
6 Các lời chúng nói rằng: Hãy ban cho chúng
tôi một vua đặng đoán xét chúng tôi; chẳng đẹp

ý Sa-mu-ên; Sa-mu-ên bèn cầu khẩn Đức Giê-hô-
va.
7 Đức Giê-hô-va phán cùng Sa-mu-ên rằng:
Hãy nghe theo mọi lời dân sự nói cùng ngươi;
ấy chẳng phải chúng nó từ chối ngươi đâu, bèn
là từ chối ta đó, hầu cho ta chẳng cai trị chúng
nó nữa.
8 Chúng nó đối ở cùng ngươi y như chúng nó
đã thường làm từ khi ta đem chúng nó ra khỏi
xứ Ê-díp-tô cho đến ngày nay: chúng nó đã lìa
bỏ ta đặng hầu việc các thần khác.
9 Vậy bây giờ, hãy nghe theo lời chúng nó, song
chớ quên báo cáo cho chúng nó cách nghiêm
trang và tỏ ra cho biết vua cai trị chúng nó đó sẽ
đãi chúng nó ra làm sao.
10 Sa-mu-ên thuật lại mọi lời của Đức Giê-hô-va
cho dân sự đã cầu xin Ngài một vua,
11 mà rằng: Này là cách của vua sẽ cai trị các
ngươi. Người sẽ bắt con trai các ngươi đặng
đánh xe mình, hoặc đặt vào quân kỵ, để chạy
trước xe của người.
12 Người sẽ lập chúng nó làm trưởng ngàn
người và và trưởng năm mươi người, hoặc
bắt chúng nó cày ruộng người, gặt mùa màng
người, chế tạo binh khí người, và đồ đạc của xe
cộ người.
13 Người sẽ bắt con gái các ngươi làm thợ chế
dầu thơm, làm đầu bếp, và thợ bánh mì.
14 Người sẽ thâu vật tốt nhất của ruộng, vườn
nho, và cây ô-li-ve của các ngươi, đặng phát cho
tôi tớ người.
15 Người sẽ đánh thuế một phần mười về ngũ

cốc và vườn nho các ngươi, mà phân phát cho
những hoạn quan và tôi tớ người.
16 Người sẽ bắt những tôi trai, tớ gái, trai tráng
hạng của các ngươi, đến đỗi bắt con lừa các
ngươi, mà dùng vào công việc người.
17 Người sẽ đánh thuế một phần mười về
những bầy chiên các ngươi, và các ngươi sẽ làm
tôi mọi người.
18 Bấy giờ các ngươi sẽ kêu la vì cớ vua mà
các ngươi đã chọn, nhưng Đức Giê-hô-va không
nghe các ngươi đâu.
19 Dân sự chối không nghe lời của Sa-mu-ên,
mà rằng: Không, phải có một vua trên chúng
tôi.
20 Chúng tôi muốn như các dân tộc khác; vua
chúng tôi sẽ đoán xét chúng tôi, đi trước đầu
chúng tôi, mà đánh giặc cho chúng tôi.
21 Sa-mu-ên nghe mọi lời của dân sự, bèn thưa
lại cùng Đức Giê-hô-va.
22 Đức Giê-hô-va phán cùng Sa-mu-ên rằng:
Hãy nghe theo tiếng chúng nó và ban cho chúng
nó một vua. Bấy giờ, Sa-mu-ên bèn nói cùng các
người Y-sơ-ra-ên rằng: Các ngươi ai nấy hãy trở
về thành mình.

9

1 Bấy giờ, có một người Bên-gia-min, tên là
Kích, con trai A-bi-ên, cháu Xê-rô, chắt Bê-cô-
rát, chít A-phi-ác, là con trai của một người Bên-
gia-min. Kích vốn một người dõng sĩ,

2 có một con trai, tên là Sau-lơ, còn trẻ và lịch
sự. Trong dân Y-sơ-ra-ên chẳng ai lịch sự bằng
người; người cao hơn cả dân sự từ vai trở lên.
3 Một ngày kia, những lừa cái của Kích, cha
Sau-lơ, bị lạc. Kích nói cùng Sau-lơ, con trai
mình, rằng: Hãy đem theo một tôi tớ, đi tìm
những lừa cái.
4 Người đi khắp núi Eùp-ra-im, khắp xứ Sa-li-
sa, mà không tìm được; lại trải qua xứ Sa-lim,
xứ Bên-gia-min, song cũng không gặp.
5 Đến trong xứ Xu-phơ, Sau-lơ nói cùng tôi
tớ theo mình, rằng; Nầy chúng ta hãy trở về,
kẻo cha ta đã đành mất lừa, lại lo cho chúng ta
chăng.
6 Kẻ tôi tớ đáp cùng Sau-lơ rằng: Hãy nghe,
trong thành nầy có một người của Đức Chúa
Trời, là người rất tôn trọng; mọi sự người nói
trước điều ứng nghiệm chẳng sai. Vậy, chúng ta
hãy đi đến đó. Có lẽ người sẽ chỉ cho chúng ta
con đường phải nương theo.
7 Sau-lơ nói cùng kẻ tôi tớ mình, rằng: Phải,
chúng ta hãy đi đó. Nhưng chúng ta phải lấy
gì mà dâng cho người? Các bao chúng ta đều
hết lương thực, và chúng ta chẳng còn một lễ
vật nào để dâng cho người của Đức Chúa Trời!
Chúng ta còn chi?
8 Kẻ tôi tớ tiếp rằng: Tôi có trong mình một
phần tư siếc-lơ bạc; tôi sẽ dâng bạc đó cho người
của Đức Chúa Trời, rồi người sẽ chỉ đường cho
chúng ta.
9 (Thuở xưa, trong Y-sơ-ra-ên, hễ người ta đi

cầu vấn Đức Chúa Trời, thì thường nói rằng:
Chúng ta hãy đi tìm người tiên kiến; vì người
mà thiên hạ ngày nay gọi là tiên tri, ngày xưa
gọi là người tiên kiến).
10 Sau-lơ nói cùng kẻ tôi tớ rằng: Ngươi nói
phải; chúng ta hãy đi. Hai người bèn đi đến
thành người của Đức Chúa Trời ở.
11 Khi hai người đi lên đường dốc về thành, thì
gặp những con gái trẻ đi ra múc nước, bèn hỏi
rằng: Đấng tiên kiến có đây chăng?
12 Các con gái trẻ đáp rằng: Có, kìa người ở
đằng trước mặt ông. Nhưng hãy đi mau, vì ngày
nay người đến thành, bởi bá tánh có việc tế lễ
tại nơi cao.
13 Khi vào thành, hai ông chắc sẽ gặp người
trước khi chưa lên nơi cao đặng dự lễ. Bá tánh
không ăn trước khi người đến, vì người phải
chúc phước cho của lễ; xong rồi, các người dự
tiệc mới ăn. Vậy, hãy đi lên, nội ngày nay hai
ông chắc sẽ gặp người.
14 Hai người đi lên thành; khi vừa vào thành,
bèn gặp Sa-mu-ên đi ra đặng lên nơi cao.
15 Vả, ngày trước khi Sau-lơ đến, Đức Giê-hô-
va đã tỏ ra cho Sa-mu-ên, mà rằng:
16 Ngày mai, tại giờ nầy, ta sẽ sai một người ở
xứ Bên-gia-min đến cùng ngươi, ngươi sẽ xức
dầu cho người làm vua của dân Y-sơ-ra-ên ta.
Người sẽ giải cứu dân ta khỏi tay dân Phi-li-tin;
vì ta đã đoái xem dân ta, và tiếng của chúng đã
thấu đến ta.
17 Khi Sa-mu-ên thấy Sau-lơ, Đức Giê-hô-va

phán cùng người rằng: Kìa là người mà ta đã
bảo ngươi; ấy người sẽ quản trị dân ta.
18 Sau-lơ đến gần Sa-mu-ên tại cửa thành mà
nói cùng người rằng: Xin ông hãy chỉ cho tôi
nhà của đấng tiên kiến.
19 Sa-mu-ên đáp cùng Sau-lơ rằng: Ta là đấng
tiên kiến đây. Hãy đi trước ta lên nơi cao. Ngày
nay hai ngươi sẽ ăn bữa cùng ta; đến mai ta sẽ
tỏ cho ngươi mọi điều trong lòng ngươi, đoạn để
ngươi đi.
20 Còn những lừa cái mà ngươi đã mất ba ngày
nay, chớ lo lắng về chúng nó; vì đã kiếm được
rồi. Vả lại, mọi vật quí trọng hơn hết trong Y-sơ-
ra-ên đã dành cho ai? Há chẳng phải cho ngươi
và cho cả nhà của cha ngươi sao?
21 Sau-lơ đáp: Tôi chỉ là một người Bên-gia-
min, là một chi phái nhỏ hơn hết trong Y-sơ-ra-
ên; nhà tôi lại là hèn mọn hơn hết các nhà của
chi phái Bên-gia-min. Nhân sao ông nói với tôi
giọng như vậy.
22 Sa-mu-ên dẫn Sau-lơ và kẻ tôi tớ người vào
phòng, rồi mời ngồi chỗ thứ nhất trong các
người dự tiệc, số chừng ba mươi người.
23 Bấy giờ, Sa-mu-ên nói cùng đầu bếp rằng:
Hãy bưng phần ta đã trao cho ngươi, và ta đã
dặn để riêng ra.
24 Đầu bếp lấy chả vai và miếng bọc chung
quanh, đem dọn cho Sau-lơ, Sa-mu-ên tiếp rằng:
Kìa, miếng đã để dành cho ngươi ở trước mặt
ngươi; hãy ăn đi, từ khi ta định mời dân sự, ta
đã giữ nó lại về tiệc nầy. Vậy, trong ngày đó,

Sau-lơ ăn bữa cùng Sa-mu-ên.
25 Đoạn, chúng đều xuống khỏi nơi cao, vào
trong thành; còn Sa-mu-ên trò chuyện cùng Sau-
lơ trên mái nhà.
26 Qua ngày sau, hai người dậy sớm; khi hừng
đông, Sa-mu-ên gọi Sau-lơ trên mái nhà mà nói
rằng: Hãy đứng dậy, ta sẽ đưa ngươi đi. Sau-lơ
đứng dậy, rồi Sa-mu-ên và Sau-lơ cả hai đồng đi
ra.
27 Khi đến đầu thành, Sa-mu-ên nói cùng Sau-
lơ rằng: Hãy truyền cho kẻ tôi tớ đi trước chúng
ta. Kẻ tôi tớ bèn đi trước. Người tiếp rằng: Bây
giờ, hãy dừng lại để ta nói cho ngươi nghe lời
của Đức Chúa Trời.

10

1 Sa-mu-ên lấy một ve nhỏ đựng dầu, đổ trên
đầu Sau-lơ, hôn người, mà nói rằng: Nầy Đức
Giê-hô-va đã xức dầu cho ngươi đặng ngươi làm
vua của cơ nghiệp Ngài.
2 Ngày nay, khi đã lìa khỏi ta, ngươi sẽ gặp hai
người gần bên mộ Ra-chên, trên bờ cõi xứ Bên-
gia-min, tại Xết-sa; họ sẽ nói với ngươi rằng:
Những lừa cái mà ngươi đi tìm đã gặp được rồi;
này cha ngươi chẳng còn lo đến lừa cái nữa,
nhưng lại lo sợ về các ngươi, tự hỏi rằng: Phải
lo liệu sao về con trai ta?
3 Từ đó ngươi sẽ đi tới, đến cây dẻ bộp Tha-bô,
ngươi sẽ gặp ba người đi lên Bê-tên đặng thờ lạy
Đức Chúa Trời, một người chở ba con dê đực,
một người đem ba ổ bánh, và người thứ ba đem
một bầu da rượu.

4 Chúng sẽ chào ngươi và cho ngươi hai ổ bánh
mà ngươi phải nhận lấy nơi tay chúng.
5 Kế sau, ngươi sẽ đến Ghi-bê-a-Ê-lô-him, là
nơi có một cái đồn của dân Phi-li-tin; khi đã vào
thành, ngươi sẽ gặp một đoàn tiên tri từ nơi cao
xuống, có đàn sắt, trống cơm, ống sáo, và đàn
cầm đi trước; họ sẽ nói tiên tri.
6 Thần của Đức Giê-hô-va sẽ cảm động ngươi
nói tiên tri cùng chúng, rồi ngươi sẽ hóa ra một
người khác.
7 Khi ngươi thấy các dấu hiệu nầy xảy ra, thì
tùy cơ mà làm; Vì Đức Chúa Trời ở cùng ngươi!
8 Đoạn hãy đi xuống trước ta đến Ghinh-ganh,
ta sẽ theo ngươi ở đó đặng dâng của lễ thiêu và
của lễ thù ân. Ngươi sẽ đợi bảy ngày cho đến
chừng ta tới; bấy giờ ta sẽ dạy ngươi điều phải
làm.
9 Sau-lơ vừa xây lưng lìa khỏi Sa-mu-ên, Đức
Chúa Trời bèn đổi lòng người ra khác, và các dấu
hiệu đã bảo trước điều ứng nghiệm nội ngày ấy.
10 Khi Sau-lơ đến Ghi-bê-a, có một đoàn tiên
tri đến đón người. Thần của Đức Giê-hô-va cảm
động người, người nói tiên tri giữa chúng.
11 Khi những kẻ vốn quen biết Sau-lơ trước,
thấy người nói tiên tri với các đấng tiên tri, thì
hỏi nhau rằng: Con trai của Kích đã xảy ra làm
sao? Sau-lơ cũng vào số các tiên tri ư?
12 Có người ở Ghi-bê-a đáp rằng: Mà cha họ là
ai? Bởi đó có câu ngạn ngữ rằng: Sau-lơ há cũng
vào số các tiên tri ư?
13 Khi Sau-lơ thôi nói tiên tri, thì đi lên nơi cao.

14 Chú Sau-lơ hỏi người và kẻ tôi tớ rằng: Hai
ngươi đi đâu? Sau-lơ thưa rằng: Đi kiếm những
lừa cái; và vì không gặp được, chúng tôi có cầu
vấn Sa-mu-ên.
15 Chú của Sau-lơ tiếp rằng: Xin cháu hãy
tỏ cho chú biết điều Sa-mu-ên đã nói cùng hai
ngươi.
16 Sau-lơ thưa cùng chú mình rằng: Người đã
dạy tỏ cho chúng tôi rằng lừa cái đã tìm được
rồi. Nhưng Sau-lơ không tỏ gì về điều Sa-mu-ên
đã nói về việc nước.
17 Sa-mu-ên nhóm hiệp dân sự trước mặt Đức
Giê-hô-va tại Mích-ba,
18 rồi nói cùng dân Y-sơ-ra-ên rằng: Giê-hô-va
Đức Chúa Trời của Y-sơ-ra-ên có phán như vầy:
Ta đã đem Y-sơ-ra-ên ra khỏi Ê-díp-tô; ta đã giải
cứu các ngươi khỏi tay dân Ê-díp-tô và khỏi tay
mọi vua hà hiếp các ngươi.
19 Ngày nay các ngươi từ chối Đức Chúa Trời
của các ngươi, là Đấng đã giải cứu các ngươi
khỏi mọi sự hoạn nạn và nguy hiểm; các ngươi
đã thưa cùng Ngài rằng: Xin hãy lập một vua
quản trị chúng tôi! Vậy bây giờ, hãy ứng hầu
trước mặt Đức Giê-hô-va từ chi phái và từ hằng
ngàn người.
20 Sa-mu-ên biểu mọi chi phái Y-sơ-ra-ên đến
gần, rồi chi phái Bên-gia-min được chỉ định.
21 Người biểu chi phái Bên-gia-min đến gần từ
họ hàng, rồi họ Mát-ri được chỉ định. Đoạn, Sau-
lơ, con trai của Kích được chỉ định. Người ta tìm
Sau-lơ nhưng không thấy.

22 Chúng bèn hỏi lại Đức Giê-hô-va rằng: Còn
có người nào khác sẽ đến đây chăng? Đức Giê-
hô-va đáp: Kìa, nó ẩn trong đồ đạc kia.
23 Người ta chạy tìm người tại chỗ đó. Sau-lơ
ra mặt giữa dân sự, người cao hơn cả chúng từ
vai trở lên.
24 Sa-mu-ên nói cùng cả dân sự rằng: Các
ngươi có thấy người mà Đức Giê-hô-va đã chọn
chăng? Trong cả dân sự không có ai giống như
người. Hết thảy đều tung hô mà la lên rằng:
Nguyện vua vạn tuế!
25 Sa-mu-ên tuyên giảng luật pháp của nước
tại trước mặt dân sự, chép trong một cuốn sách
mà người để trước mặt Đức Giê-hô-va. Đoạn,
Sa-mu-ên cho cả dân sự ai về nhà nấy.
26 Sau-lơ cũng về nhà mình tại Ghi-bê-a, có
những người dõng sĩ chịu Đức Chúa Trời cảm
động lòng đều đi theo người.
27 Song có mấy người phỉ đồ nói rằng: Hắn
đó cứu giúp chúng ta được việc chi? Chúng nó
khinh dể người, không đem lễ vật gì cho người
hết. Nhưng Sau-lơ giả đò không nghe.

11

1 Na-hách, người Am-môn, đi ra đến vây Gia-
be trong Ga-la-át. Cả dân Gia-be nói cùng Na-
hách rằng: Hãy lập ước cùng chúng tôi, thì
chúng tôi sẽ phục sự ông.
2 Na-hách, người Am-môn, đáp rằng: Ta sẽ lập
ước cùng các ngươi theo cách nầy: phải khoét

hết thảy con mắt hữu của các ngươi, để gieo sự
sỉ nhục cho cả Y-sơ-ra-ên.
3 Các trưởng lão Gia-be nói cùng người rằng:
Xin hãy cho chúng tôi bảy ngày đình chiến,
chúng tôi sẽ sai sứ giả đến khắp địa phận Y-sơ-
ra-ên; nếu không ai giải cứu chúng tôi, thì chúng
tôi sẽ đi ra hàng đầu.
4 Vậy, những sứ giả đi đến Ghi-bê-a, thành của
Sau-lơ, thuật lại các lời ấy cho dân sự nghe. Cả
dân sự bèn cất tiếng lên khóc.
5 Lúc ấy, Sau-lơ ở ruộng trở về, đi sau bò mình;
người hỏi rằng: Cớ chi dân sự khóc như vậy?
Người ta thuật lại lời các người Gia-be đã nói.
6 Vừa nghe tin nầy, Sau-lơ được Thần của Đức
Chúa Trời cảm động, và cơn giận người nổi
phừng phừng.
7 Người bắt một cặp bò, sả ra từng miếng, gởi
cho sứ giả đem đến khắp địa phận Y-sơ-ra-ên với
lời rao nầy: Phàm ai không ra theo Sau-lơ và Sa-
mu-ên, thì các con bò nó tất sẽ bị làm như vậy.
Sự kinh khủng của Đức Giê-hô-va giáng trên dân
sự, nên hết thảy chúng đều đi ra như chỉ một
người.
8 Sau-lơ kiểm điểm chúng tại Bê-xéc; có ba
trăm ngàn người Y-sơ-ra-ên và ba mươi ngàn
người Giu-đa.
9 Chúng nói cùng sứ giả đã đến rằng: Hãy nói
cùng người Gia-be trong Ga-la-át: Đến mai, khi
mặt trời đã nắng nóng, thì anh em sẽ được giải
cứu. Những sứ giả đi về thuật lại các lời nầy cho
dân Gia-be. Dân nầy lấy làm vui mừng,

10 và nói cùng người Am-môn rằng: Ngày mai,
chúng ta sẽ đi ra cùng các ngươi, các ngươi sẽ
đãi chúng ta theo ý mình lấy làm phải.
11 Nhưng sáng ngày mai, Sau-lơ chia dân sự
ra làm ba đạo, hãm dinh dân Am-môn vừa lúc
canh năm, và đánh dân Am-môn cho đến gần
đứng bóng. Những người thoát khỏi thì bị tản
lạc đến đỗi không có hai người chung nhau.
12 Dân sự nói cùng Sa-mu-ên rằng: Ai đã nói:
Sau-lơ há sẽ trị vì trên chúng ta sao? Hãy phó
những người đó cho chúng tôi giết đi.
13 Nhưng Sau-lơ đáp: Chẳng ai sẽ bị xử tử
trong ngày nay; vì ngày nay Đức Giê-hô-va đã
làm sự giải cứu trong Y-sơ-ra-ên.
14 Sa-mu-ên nói cùng dân sự rằng: Chúng ta
hãy đi đến Ghinh-ganh đặng lập nước lại.
15 Cả dân sự đều đi đến Ghinh-ganh; tại đó,
trước mặt Đức Giê-hô-va, chúng lập Sau-lơ làm
vua. Tại đó chúng dâng của lễ thù ân cho Đức
Giê-hô-va. Đoạn, Sau-lơ và hết thảy người Y-sơ-
ra-ên vui mừng khôn xiết.

12

1 Bấy giờ, Sa-mu-ên nói cùng cả Y-sơ-ra-ên
rằng: Ta đã vâng theo mọi lời các ngươi nói cùng
ta; ta đã lập một vua trên các ngươi;
2 rày vua ấy sẽ đi trước đầu các ngươi. Còn ta
đã già, tóc bạc, các con trai ta ở cùng các ngươi.
Ta đã đi trước đầu các ngươi từ khi ta còn thơ
ấu cho đến ngày nay.

3 Vậy, ta đây; hãy làm chứng về ta tại trước mặt
Đức Giê-hô-va và trước kẻ chịu xức dầu Ngài. Ta
có bắt bò ai chăng? Bắt lừa ai chăng? Ta có lừa
dối ai chăng? Hành hung cùng ai chăng? Ta có
nhận của hối lộ nơi tay ai đặng vì nó mà nhắm
mắt ta chăng? Ví bằng có làm vậy, ắt ta sẽ trả
lại cho các ngươi.
4 Chúng đáp rằng: Oâng không có lừa dối
chúng tôi, không hành hung cùng chúng tôi, và
không nhận lấy chi nơi tay ai hết.
5 Người tiếp rằng: Đức Giê-hô-va chứng cho
các ngươi; kẻ chịu xức dầu của Ngài cũng chứng
rằng ngày nay các ngươi không tìm thấy gì trong
tay ta. Chúng đáp: Nguyện Ngài làm chứng cho!
6 Sa-mu-ên nói cùng dân sự rằng: Đức Giê-hô-
va là Đấng đã lập Môi-se và A-rôn, đem tổ phụ
các ngươi ra khỏi xứ Ê-díp-tô.
7 Vậy bây giờ, hãy ra mắt trước mặt Đức Giê-
hô-va, ta sẽ luận cùng các ngươi về hết thảy
những việc công bình mà Đức Giê-hô-va đã làm
cho các ngươi và cho tổ phụ các ngươi.
8 Sau khi Gia-cốp đến xứ Ê-díp-tô, tổ phụ các
ngươi có kêu cầu cùng Đức Giê-hô-va; Đức Giê-
hô-va sai Môi-se và A-rôn đem tổ phụ các ngươi
ra khỏi xứ Ê-díp-tô, mà lập họ ở trong chỗ nầy.
9 Nhưng họ quên Giê-hô-va Đức Chúa Trời
mình, nên Ngài phó họ cho Si-sê-ra, tổng binh
của Hát-so, cho dân Phi-li-tin, và cho vua Mô-áp;
chúng nó đều tranh chiến cùng họ.
10 Họ bèn kêu cầu Đức Giê-hô-va mà rằng:
Chúng tôi đã phạm tội, vì chúng tôi có lìa bỏ

Đức Giê-hô-va, mà hầu việc những Ba-anh và
Aùt-tạt-tê; nhưng bây giờ, xin giải cứu chúng
tôi khỏi tay kẻ thù nghịch chúng tôi, thì chúng
tôi sẽ phục sự Ngài.
11 Đức Giê-hô-va đã sai Giê-ru-ba-anh, Bê-đan,
Giép-thê, và Sa-mu-ên; Ngài giải cứu các ngươi
khỏi kẻ thù nghịch xung quanh các ngươi, và các
ngươi đã ở được an ổn vô sự.
12 Song thấy Na-hách, vua dân Am-môn, đến
đánh các ngươi, các ngươi nói cùng ta rằng:
Không được; phải có một vua cai trị chúng tôi;
mà thật Giê-hô-va Đức Chúa Trời các ngươi đã
là Vua các ngươi.
13 Bây giờ, kìa vua các ngươi đã chọn, và đã
cầu xin. Đức Giê-hô-va đã lập người làm vua
trên các ngươi.
14 Nếu các ngươi kính sợ Đức Giê-hô-va, phục
sự Ngài, vâng theo lời phán Ngài, chẳng nghịch
mạng lịnh của Ngài; nếu các ngươi và vua cai
trị các ngươi vâng theo Giê-hô-va Đức Chúa Trời
các ngươi, thì chắc các ngươi sẽ được may mắn.
15 Còn nếu các ngươi không vâng theo lời phán
của Đức Giê-hô-va, bội nghịch mạng lịnh của
Ngài, thì tay của Đức Giê-hô-va ắt sẽ giáng họa
trên các ngươi như đã giáng họa trên tổ phụ các
ngươi.
16 Vậy, bây giờ hãy đứng tại đây, đặng xem
việc lớn mà Đức Giê-hô-va sẽ làm trước mắt các
ngươi.
17 Ngày nay, há chẳng phải là mùa gặt lúa mì
sao? Ta sẽ cầu khẩn Đức Giê-hô-va; Ngài sẽ làm

sấm sét và mưa, để các ngươi biết và thấy mình
đã phạm sự ác lớn trước mặt Đức Giê-hô-va, bởi
vì đã xin một vua.
18 Sa-mu-ên bèn cầu khẩn Đức Giê-hô-va; trong
ngày đó Đức Giê-hô-va làm sấm sét và mưa; cả
dân sự lấy làm sợ Đức Giê-hô-va và Sa-mu-ên
lắm.
19 Hết thảy đều nói cùng Sa-mu-ên rằng: Xin
hãy vì những đầy tớ của ông mà cầu xin Giê-hô-
va Đức Chúa Trời ông, hầu cho chúng tôi không
chết; vì chúng tôi đã thêm lỗi xin một vua vào
các tội khác của chúng tôi.
20 Sa-mu-ên đáp cùng dân sự rằng: Chớ sợ chi.
Thật các ngươi có làm mọi điều gian ác nầy; song
chớ xây bỏ Đức Giê-hô-va, phải hết lòng phục sự
Ngài,
21 chớ lìa bỏ Ngài đặng đi theo những hình
tượng hư không, chẳng có ích chi, cũng không
biết cứu; vì hình tượng chỉ là hư không mà thôi.
22 Đức Giê-hô-va vì cớ danh lớn mình, sẽ chẳng
từ bỏ dân sự Ngài: chỉn thật, Đức Giê-hô-va đã
định các ngươi làm dân sự của Ngài.
23 Còn ta đây, cũng chẳng phạm tội cùng Đức
Giê-hô-va mà thôi cầu nguyện cho các ngươi. Ta
sẽ dạy các ngươi biết con đường lành và ngay.
24 Chỉ hãy kính sợ Đức Giê-hô-va, lấy hết lòng
trung tín phục sự Ngài; vì khá xem những việc
lớn lao mà Ngài làm cho các ngươi là dường nào!
25 Nhưng nếu các ngươi cứ làm ác, thì các
ngươi và vua các ngươi chắc sẽ bị diệt vong.

13

1 Khi Sau-lơ lên ngôi vua, thì đã được bốn mươi
tuổi. Người đã cai trị trên Y-sơ-ra-ên hai năm,
2 bèn chọn ba ngàn người Y-sơ-ra-ên: hai ngàn
người đặng ở cùng mình tại Mích-ma và trên núi
Bê-tên, còn một ngàn người thì ở với Giô-na-than
tại Ghi-bê-a trong xứ Bên-gia-min. Dân sự còn
lại, người cho về, ai nấy vào trong trại mình.
3 Giô-na-than đánh đồn Phi-li-tin ở tại Ghê-ba.
Dân Phi-li-tin hay điều đó; Sau-lơ hạ lịnh thổi kèn
khắp xứ, mà rằng: Dân Hê-bơ-rơ khá nghe biết!
4 Vậy, cả Y-sơ-ra-ên đều hay rằng Sau-lơ đã
đánh đồn Phi-li-tin và Y-sơ-ra-ên bị dân Phi-li-
tin ghen ghét. Bấy giờ, dân sự bị nhóm hiệp lại
bên Sau-lơ tại Ghinh-ganh.
5 Khi ấy, dân Phi-li-tin hiệp lại đặng đánh Y-
sơ-ra-ên: chúng có ba vạn cỗ xe, sáu ngàn lính
kỵ, và quân lính đông như cát trên bờ biển.
Vậy, chúng nó đi lên, đóng trại tại Mích-ma, về
hướng đông của Bết-A-ven.
6 Dân Y-sơ-ra-ên thấy mình nguy cấp vì bị
chúng theo riết gần, bèn trốn ẩn trong hang đá,
trong bụi bờ, trong gành đá, trong đồn lũy, và
trong hầm hố.
7 Mấy người Hê-bơ-rơ sang qua sông Giô-đanh,
đến xứ Gát và Ga-la-át. Song Sau-lơ còn ở lại tại
Ghinh-ganh và hết thảy dân sự đi theo người đều
run sợ.
8 Sau-lơ đợi bảy ngày, là k” của Sa-mu-ên đã
định; song vì Sa-mu-ên không đến Ghinh-ganh,
dân sự bèn tan đi.

9 Bấy giờ, Sau-lơ nói: Hãy đem đến cho ta của
lễ thiêu và của lễ thù ân; rồi người dâng của lễ
thiêu.
10 Khi người dâng xong, kìa Sa-mu-ên bèn đến.
Sau-lơ đi ra đón đặng chào người.
11 Nhưng Sa-mu-ên hỏi: Ngươi đã làm chi?
Sau-lơ đáp rằng: Khi tôi thấy dân sự tan đi, ông
không đến theo ngày đã định, và dân Phi-li-tin
đã hiệp lại tại Mích-ma,
12 thì tôi nói rằng: Dân Phi-li-tin chắc sẽ hãm
đánh tôi tại Ghinh-ganh, và tôi chưa cầu khẩn
Đức Giê-hô-va. Vì vậy, tôi miễn cưỡng dâng của
lễ thiêu.
13 Sa-mu-ên nói cùng Sau-lơ rằng: Ngươi thật
có làm ngu dại, không vâng theo mạng lịnh của
Giê-hô-va Đức Chúa Trời ngươi đã truyền cho. Ví
bằng có vâng theo, thì Đức Giê-hô-va ắt đã lập
nước ngươi vững đời đời nơi Y-sơ-ra-ên;
14 nhưng bây giờ, nước ngươi sẽ không bền
lâu. Đức Giê-hô-va đã chọn lấy cho mình một
người theo lòng Ngài, đặt người ấy làm trưởng
của dân sự Ngài, bởi vì ngươi không giữ theo
mạng lịnh của Đức Giê-hô-va.
15 Đoạn, Sa-mu-ên đứng dậy, đi từ Ghinh-ganh
đến Ghi-bê-a trong xứ Bên-gia-min, rồi Sau-lơ
kiểm điểm dân ở cùng mình: có ước chừng sáu
trăm người.
16 Sau-lơ và Giô-na-than, con trai người, cùng
quân lính đi theo, đều đóng tại Ghi-bê-a trong xứ
Bên-gia-min, còn dân Phi-li-tin hạ trại tại Mích-
ma.
17 Từ trong dinh Phi-li-tin có một toán quân

cướp phá đi ra, chia làm ba đội: đội này theo
con đường Oùp-ra, đi về xứ Su-anh;
18 đội kia noi con đường Bết-hô-rôn; còn đội
thứ ba theo con đường ranh nằm trên trũng Sê-
bô-im, về hướng đồng vắng.
19 Vả, trong cả xứ Y-sơ-ra-ên không có thợ rèn,
bởi vì dân Phi-li-tin đã nói rằng: Hãy cấm người
Hê-bơ-rơ rèn gươm và giáo.
20 Hết thảy Y-sơ-ra-ên ai nấy đều đi xuống nơi
Phi-li-tin đặng mướn rèn lưỡi cày, cuốc, rìu, và
lưỡi hái mình;
21 lại khi nào lưỡi cày, cuốc, chĩa ba, hay là rìu
bị mẻ sứt, thì đi xuống đặng mài và sửa cái đót
lại.
22 Nên trong ngày tranh chiến chẳng có gươm
cũng không có giáo nơi tay của cả dân sự đi theo
Sau-lơ và Giô-na-than; chỉ có cho Sau-lơ và Giô-
na-than, là con trai người, dùng mà thôi.
23 Một đồn quân Phi-li-tin kéo ra đặng đón đèo
Mích-ma.

14

1 Một ngày kia, Giô-na-than, con trai của Sau-
lơ, nói cùng gã trai trẻ vác binh khí mình, mà
rằng: Hè, chúng ta hãy đi qua đồn quân Phi-li-
tin, đóng ở phía bên kia. Nhưng người chẳng
nói cho cha mình hay.
2 Bấy giờ, Sau-lơ ở tại đầu ranh Ghi-bê-a, dưới
cây lựu của Mi-gơ-rôn, còn đạo quân theo người
ước chừng sáu trăm người.
3 A-hi-gia, con trai A-hi-túp, anh của Y-ca-bốt,
con trai Phi-nê-a, cháu Hê-li, mặc áo ê-phót, làm

thầy tế lễ tại Si-lô. Dân sự không biết Giô-na-
than đi.
4 ỳ giữa đèo mà Giô-na-than gắng sức đi đặng
đến đồn Phi-li-tin, có một răng đá ở bên nầy, và
một răng ở bên kia; cái nầy gọi là Bốt-sết, còn
cái kia gọi là Sê-nê.
5 Một cái răng đá mọc lên về phía bắc, đối
ngang Mích-ma, còn cái kia ở tại phía nam, đối
ngang Ghê-ba.
6 Giô-na-than nói cùng kẻ vác binh khí mình
rằng: Hè, chúng ta hãy hãm đồn của những kẻ
chẳng chịu cắt bì kia. Hoặc giả Đức Giê-hô-va
sẽ hành sự vì chúng ta chăng; vì Đức Giê-hô-va
khiến cho số ít người được thắng cũng như số
đông người vậy.
7 Kẻ vác binh khí của người thưa rằng: Hãy
làm điều ông ước, và đi nơi nào ông muốn; lòng
ông dẫn ông đi đâu, tôi sẽ theo đó.
8 Giô-na-than tiếp: Nầy, chúng ta hãy đi đến
những người ấy, tỏ mình ra cho chúng nó.
9 Nếu chúng nó nói: Hãy đợi chúng ta đến
cùng các ngươi, thì chúng ta sẽ đứng lại chỗ
mình và không lên đến cùng chúng nó.
10 Còn nếu chúng nó nói rằng: Hãy lên đến
chúng ta; thì chúng ta sẽ lên; vì Đức Giê-hô-va
đã phó chúng nó vào tay chúng ta: điều đó sẽ
dùng làm dấu hiệu cho chúng ta.
11 Vậy hai người đều đi lên đồn Phi-li-tin. Dân
Phi-li-tin nói: Kìa, những người Hê-bơ-rơ ra từ
hang đá là nơi chúng nó ẩn trốn kia.
12 Lính của đồn nói cùng Giô-na-than và kẻ vác

binh khí mà rằng: Hãy đi đến chúng ta, chúng
ta có chuyện tỏ cùng hai ngươi. Giô-na-than nói
với kẻ vác binh khí mình rằng: Hãy theo ta, vì
Đức Giê-hô-va đã phó chúng nó vào tay Y-sơ-ra-
ên.
13 Giô-na-than dùng tay và chân leo lên, và kẻ
cầm binh khí leo theo. Người Phi-li-tin ngã trước
mặt Giô-na-than, và kẻ vác binh khí giết chúng
nó chết ở đằng sau người.
14 Trong trận thứ nhất nầy, Giô-na-than và kẻ
vác binh khí người giết chừng hai mươi người,
trong một khoảng nửa công đất.
15 Sự hãi hùng tràn ra trong trại quân, trong
đồng, và trong cả dân Phi-li-tin. Quân đồn và
đảng cướp giựt đều bị kinh khủng; đất bị rúng
động; ấy như một sự kinh khiếp của Đức Chúa
Trời vậy.
16 Lính canh của Sau-lơ ở tại Ghi-bê-a trong xứ
Bên-gia-min, đều thấy quân chúng Phi-li-tin tản
lạc và chạy trốn lộn xộn.
17 Bấy giờ, Sau-lơ nói với quân lính ở cùng
mình rằng: Hãy kiểm điểm xem ai là những
người đã bỏ hàng ngũ chúng ta. Chúng kiểm
điểm, thấy thiếu Giô-na-than và kẻ vác binh khí
người.
18 Sau-lơ nói cùng A-hi-gia rằng: Hãy đem hòm
của Đức Chúa Trời đến gần (vì trong ngày đó
hòm của Đức Chúa Trời ở cùng dân Y-sơ-ra-ên).
19 Nhưng trong khi Sau-lơ nói với thầy tế lễ,
thì tiếng ồn ào lại càng thêm lên trong trại quân
Phi-li-tin. Sau-lơ nói cùng thầy tế lễ rằng: Hãy

rút tay ngươi lại.
20 Đoạn, Sau-lơ và hết thảy quân lính ở cùng
người hiệp lại, đi tới chốn chiến trường, kìa thấy
người Phi-li-tin rút gươm giết lẫn nhau, hỗn loạn
cực điểm.
21 Những người Hê-bơ-rơ đã từ lâu phục dân
Phi-li-tin và theo họ trong trại quân, nay trở lòng
hiệp với Y-sơ-ra-ên vẫn theo cùng Sau-lơ và Giô-
na-than.
22 Lại khi hết thảy người Y-sơ-ra-ên đang ẩn
trong núi Eùp-ra-im, nghe dân Phi-li-tin chạy
trốn, cũng rượt đuổi theo chúng nó mà đánh
giặc.
23 Đức Giê-hô-va giải cứu Y-sơ-ra-ên trong ngày
đó; cơn giặc tràn đến Bết-A-ven.
24 Cũng trong ngày đó, dân Y-sơ-ra-ên bị mệt
đuối. Vả lại, Sau-lơ có thề cùng dân sự rằng:
Đáng rủa sả người nào sẽ ăn vật thực gì trước
khi chiều tối, tức trước khi ta báo thù những kẻ
cừu địch ta! Vì vậy, cả dân sự đều cử không ăn
vật thực gì hết.
25 Song chúng dân đã đến trong một cái rừng
có mật ong trên mặt đất.
26 Bấy giờ, dân sự đi vào trong rừng, thấy mật
nầy chảy; chẳng ai dám chấm tay vào miệng, vì
sợ lời thề.
27 Nhưng Giô-na-than không biết lời thề mà
cha mình đã lập cùng dân sự, nên giơ đầu gậy
mình cầm nơi tay chấm vào tàng mật ong, rồi
lấy tay đem mật vào miệng, thì mắt người sáng
ra.
28 Có người trong dân chúng cất tiếng nói

rằng: Cha ông có thề cùng dân chúng rằng:
Đáng rủa sả người nào ăn vật thực gì trong ngày
nay. Vả, dân sự đều bị mệt đuối.
29 Giô-na-than đáp rằng: Cha ta làm rối cho
xứ, hãy xem mắt ta đã sáng dường nào, vì cớ
nếm chút mật nầy!
30 è! chớ chi ngày nay dân sự đã ăn vật chiếm
được của thù nghịch, thì sự thua bại dân Phi-li-
tin đã lớn hơn biết bao!
31 Vậy ngày đó, dân Y-sơ-ra-ên đánh bại dân
Phi-li-tin từ Mích-ma cho đến A-gia-lôn.
32 Dân sự bị mệt đuối lắm, bèn xông vào của
cướp, bắt chiên, bò, bò con, giết đi trên đất, rồi
ăn thịt lộn với huyết.
33 Có người đến nói cùng Sau-lơ rằng: Kìa, dân
sự phạm tội cùng Đức Giê-hô-va, mà ăn thịt lộn
với huyết. Người đáp: Aáy là một sự lỗi đạo!
Hãy lập tức lăn một hòn đá lớn đến gần ta.
34 Lại tiếp rằng: Hãy đi khắp cơ binh rao rằng
mỗi người phải dẫn đến ta chiên và bò mình, và
giết đi tại đây. Rồi các ngươi sẽ ăn thịt nó; như
vậy các người không phạm tội cùng Đức Giê-hô-
va mà ăn thịt lộn với huyết. Thế thì, trong đêm
đó, mỗi người trong chúng dẫn súc vật mình có
dưới tay, và giết nó trên hòn đá.
35 Sau-lơ bèn lập một bàn thờ cho Đức Giê-hô-
va; ấy là bàn thờ thứ nhất mà người lập cho Đức
Giê-hô-va.
36 Đoạn, Sau-lơ nói: Chúng ta hãy đi xuống
đuổi theo dân Phi-li-tin trong khi ban đêm, cướp
phá chúng nó cho đến sáng sớm, và chớ để sống

một ai. Chúng thưa rằng: Hãy làm mọi điều vua
lấy làm phải. Thầy tế lễ bèn nói: Chúng ta hãy
đến gần Đức Chúa Trời.
37 Sau-lơ cầu vấn Đức Chúa Trời rằng: Tôi phải
nên xuống đuổi theo dân Phi-li-tin chăng? Ngài
sẽ phó chúng nó vào tay Y-sơ-ra-ên chăng? Song
lần nầy Đức Chúa Trời chẳng đáp lại lời gì hết.
38 Đoạn, Sau-lơ bảo rằng: Hỡi các quan trưởng
của dân sự, hết thảy hãy đến gần đây, xét tìm tội
lỗi đã phạm trong ngày nay là sao.
39 Ta chỉ Đức Giê-hô-va hằng sống, là Đấng giải
cứu Y-sơ-ra-ên, mà thề rằng kẻ đã phạm tội, dẫu
chính là Giô-na-than, con trai ta, cũng phải chết
đi! Trong cả dân sự chẳng có ai đáp lời người.
40 Người bèn nói cùng cả Y-sơ-ra-ên rằng: Các
ngươi hãy đứng bên này; ta và Giô-na-than, con
trai ta, sẽ đứng bên kia. Dân sự thưa rằng: Hãy
làm điều vua lấy làm phải.
41 Sau-lơ thưa cùng Đức Giê-hô-va rằng: Oâi
Đức Chúa Trời của Y-sơ-ra-ên! xin hãy tỏ ra sự
thật. Giô-na-than và Sau-lơ bị chỉ ra, còn dân sự
thì vô can.
42 Sau-lơ nói: Hãy bắt thăm cho ta và Giô-na-
than, con trai ta.
43 Giô-na-than bị chỉ ra. Sau-lơ nói cùng Giô-
na-than rằng: Hãy tỏ cho ta biết điều ngươi đã
làm. Giô-na-than thú thật rằng: Tôi có dùng đầu
gậy tôi cầm nơi tay mà nếm chút mật ong; nầy
tôi đây phải chết.
44 Sau-lơ nói: Hỡi Giô-na-than, nếu ngươi
không chết, nguyện Đức Giê-hô-va giáng họa rất

nặng trên ta!

45 Nhưng dân sự đáp cùng Sau-lơ rằng: Uûa!
Giô-na-than là người đã làm cho Y-sơ-ra-ên được
đại thắng dường kia, phải chết sao? Điều đó
chẳng nên! Chúng tôi chỉ sanh mạng của Đức
Giê-hô-va mà thề rằng một sợi tóc trên đầu
người sẽ chẳng rụng xuống đất; vì người ở cùng
Đức Chúa Trời mà được thắng ngày nay. Như
vậy, dân sự giải cứu Giô-na-than, và người khỏi
bị xử tử.

46 Đoạn, Sau-lơ trở về, chẳng đuổi theo dân
Phi-li-tin nữa; và dân Phi-li-tin đều trở về trong
xứ mình.

47 Sau khi Sau-lơ đã cầm quyền nước Y-sơ-ra-
ên, thì người giao chiến cùng kẻ thù nghịch mình
tứ phía, tức cùng Mô-áp, Am-môn, Ê-đôm, các
vua Xô-ba, và cùng dân Phi-li-tin; hễ người cử
binh đến đâu, thì báo thù được đến đó.

48 Người tụ tập quân lính, đánh dân A-ma-léc,
và giải cứu Y-sơ-ra-ên khỏi tay những kẻ cướp
phá họ.

49 Các con trai của Sau-lơ là Giô-na-than, Gi-
sê-vi, và Manh-ki-sua, người cũng có hai con gái;
lớn, tên là Mê-ráp; nhỏ, tên là Mi-canh;

50 vợ của Sau-lơ tên là A-hi-nô-am, con gái của
A-hi-mát. Tổng binh của đạo binh người là Aùp-
ne, con trai của Nê-rơ, chú của Sau-lơ,

51 Kích, cha của Sau-lơ và Nê-rơ, cha của Aùp-
ne, là con trai của A-bi-ên.

52 Trọn đời Sau-lơ có sự tranh chiến dữ dội
cùng dân Phi-li-tin; hễ khi Sau-lơ thấy người

mạnh mẽ và bạo dạn, thì chiêu mộ người theo
mình.

15

1 Sa-mu-ên nói cùng Sau-lơ rằng: Đức Giê-hô-
va đã sai ta xức dầu cho ngươi, lập làm vua dân
Y-sơ-ra-ên của Ngài. Vậy bây giờ, hãy nghe lời
phán của Đức Giê-hô-va.
2 Đức Giê-hô-va vạn quân phán như vầy: Ta
nhớ lại điều A-ma-léc làm cho Y-sơ-ra-ên, ngăn
cản đường lúc nó ra khỏi xứ Ê-díp-tô.
3 Vậy, hãy đi đánh dân A-ma-léc và diệt hết mọi
vật thuộc về chúng nó. Ngươi sẽ không thương
xót chúng nó, phải giết người nam và nữ, con
trẻ và con bú, bò và chiên, lạc đà và lừa.
4 Vậy, Sau-lơ nhóm hiệp dân sự và điểm soát họ
tại Tê-la-im: có hai trăm ngàn lính bộ, và mười
ngàn người Giu-đa.
5 Sau-lơ đi tới thành A-ma-léc và đặt binh phục
trong trũng.
6 Người có nói với dân Kê-nít rằng: Các ngươi
hãy rút đi, hãy phân rẽ khỏi dân A-ma-léc, kẻo
ta diệt các ngươi luôn với chúng nó chăng. Vì
khi dân Y-sơ-ra-ên ra khỏi xứ Ê-díp-tô, các ngươi
có làm ơn cho hết thảy dân ấy. Vậy, dân Kê-nít
phân rẽ khỏi dân A-ma-léc.
7 Sau-lơ đánh A-ma-léc từ Ha-vi-la cho đến Su-
rơ, đối ngang xứ Ê-díp-tô.
8 Người bắt sống A-ga, vua của dân A-ma-léc,
rồi lấy gươm diệt hết thảy dân sự.
9 Nhưng Sau-lơ và dân chúng dong thứ A-ga,
chẳng giết những con tốt hơn hết trong bầy bò

và chiên, các thú về lứa đẻ thứ nhì, chiên con,
và mọi vật tốt nhất. Chúng chẳng muốn diệt
những vật đó, chỉ diệt hết những vật chi xấu và
không giá trị.
10 Bấy giờ có lời Đức Giê-hô-va phán cùng Sa-
mu-ên như vầy:
11 Ta hối hận vì đã lập Sau-lơ làm vua; bởi
người đã xây bỏ ta, không làm theo lời ta. Sa-
mu-ên buồn rầu, kêu cầu cùng Đức Giê-hô-va
trọn đêm.
12 Sáng ngày sau, người đi rước Sau-lơ. Có kẻ
đến nói cùng Sa-mu-ên rằng: Sau-lơ đã đến Cạt-
mên, dựng cho mình một cái bia tại đó; đoạn,
đổi đường đi xuống Ghinh-ganh.
13 Sa-mu-ên đi đến cùng Sau-lơ; Sau-lơ nói
cùng người rằng: Nguyện Đức Giê-hô-va ban
phước cho ông! Tôi đã làm theo lịnh của Đức
Giê-hô-va.
14 Sa-mu-ên hỏi người rằng: Vậy thì tiếng
chiên kêu vang đến tai ta, cùng tiếng bò rống
ta nghe kia, là làm sao?
15 Sau-lơ đáp rằng: Dân sự có dẫn chúng nó từ
nơi người A-ma-léc đến; vì dân sự đã tha những
con tốt nhất về chiên và bò, đặng dâng nó làm
của lễ cho Giê-hô-va Đức Chúa Trời của ông; vật
còn lại, chúng tôi đã diệt hết đi.
16 Sa-mu-ên nói cùng Sau-lơ rằng: Thôi! Ta sẽ
tỏ cho ngươi điều Đức Giê-hô-va đã phán cho ta
đêm nay. Sau-lơ đáp: Xin nói.
17 Sa-mu-ên nói rằng: Lúc ngươi còn nhỏ tại
mắt ngươi, ngươi há chẳng trở nên đầu trưởng

của các chi phái Y-sơ-ra-ên sao? và Đức Giê-hô-
va há chẳng xức dầu cho ngươi làm vua của Y-
sơ-ra-ên ư?
18 Vả, Đức Giê-hô-va đã sai ngươi đi mà rằng:
Hãy đi diệt hết những kẻ phạm tội kia, là dân
A-ma-léc, và giao chiến cùng chúng nó cho đến
chừng ngươi đã diệt chúng nó.
19 Sao ngươi không vâng theo lời phán của Đức
Giê-hô-va? Cớ sao ngươi xông vào của cướp, làm
điều ác trước mặt Đức Giê-hô-va?
20 Sau-lơ đáp cùng Sa-mu-ên rằng: Tôi thật có
nghe theo lời phán của Đức Giê-hô-va. Tôi đã đi
làm xong việc mà Đức Giê-hô-va sai tôi đi làm;
tôi có đem A-ga, vua dân A-ma-léc về, và diệt hết
dân A-ma-léc.
21 Nhưng dân sự có chọn trong của cướp, chiên
và bò, là vật tốt nhất về của đáng tận diệt, đặng
dâng cho Giê-hô-va Đức Chúa Trời của ông tại
Ghinh-ganh.
22 Sa-mu-ên nói: Đức Giê-hô-va há đẹp lòng
của lễ thiêu và của lễ thù ân bằng sự vâng theo
lời phán của Ngài ư? Vả, sự vâng lời tốt hơn của
tế lễ; sự nghe theo tốt hơn mỡ chiên đực;
23 sự bội nghịch cũng đáng tội bằng sự tà
thuật; sự cố chấp giống như tội trọng cúng lạy
hình tượng. Bởi ngươi đã từ bỏ lời của Đức Giê-
hô-va, nên Ngài cũng từ bỏ ngươi không cho
ngươi làm vua.
24 Sau-lơ đáp cùng Sa-mu-ên rằng: Tôi có
phạm tội. Tôi đã can phạm mạng lịnh Đức Giê-
hô-va, và lời của ông. Tôi sợ dân sự, nên nghe
theo tiếng của họ.

25 Bây giờ, xin ông hãy tha tội tôi, trở lại cùng
tôi, thì tôi sẽ sấp mình xuống trước mặt Đức Giê-
hô-va.
26 Sa-mu-ên nói cùng Sau-lơ rằng: Ta không
trở lại cùng ngươi đâu; vì ngươi đã từ bỏ lời của
Đức Giê-hô-va, nên Đức Giê-hô-va từ bỏ ngươi,
để ngươi chẳng còn làm vua của Y-sơ-ra-ên nữa.
27 Khi Sa-mu-ên xây lưng đặng đi, Sau-lơ nắm
vạt áo tơi người, thì áo bèn rách.
28 Sa-mu-ên nói cùng người: Aáy ngày nay Đức
Giê-hô-va xé nước Y-sơ-ra-ên khỏi ngươi là như
vậy, đặng ban cho kẻ lân cận ngươi, xứng đáng
hơn ngươi.
29 Vả lại, Đấng phù hộ Y-sơ-ra-ên chẳng nói
dối, và không ăn năn; vì Đấng ấy chẳng phải
loài người mà ăn năn!
30 Sau-lơ đáp rằng: Tôi có tội; song xin hãy
tôn trọng tôi trước mặt các trưởng lão của dân
sự tôi, và trước mặt Y-sơ-ra-ên; xin ông trở lại
cùng tôi, thì tôi sẽ thờ lạy Giê-hô-va Đức Chúa
Trời của ông.
31 Vậy, Sa-mu-ên trở lại theo Sau-lơ; và Sau-lơ
sấp thờ lạy Đức Giê-hô-va.
32 Đoạn, Sa-mu-ên nói: Hãy dẫn A-ga, vua A-
ma-léc đến ta. A-ga đi đến người, bộ vui mừng,
vì tưởng rằng: Quả hẳn, điều cay đắng của sự
chết đã qua rồi.
33 Nhưng Sa-mu-ên nói cùng người rằng: Hễ
gươm ngươi đã làm người đàn bà không có con
thế nào, thì mẹ ngươi cũng sẽ không có con thể
ấy. Sa-mu-ên bèn giết A-ga trước mặt Đức Giê-

hô-va tại Ghinh-ganh.
34 Đoạn, Sa-mu-ên đi về Ra-ma; còn Sau-lơ trở
về nhà mình tại Ghi-bê-a của Sau-lơ.
35 Sa-mu-ên chẳng còn thấy Sau-lơ nữa cho đến
ngày mình thác; vì người buồn bực về việc Sau-
lơ; còn Đức Giê-hô-va ăn năn đã lập Sau-lơ làm
vua của Y-sơ-ra-ên.

16

1 Đức Giê-hô-va phán cùng Sa-mu-ên rằng:
Ngươi buồn rầu về việc Sau-lơ cho đến chừng
nào? Ta đã từ bỏ nó, hầu cho nó không còn làm
vua trên Y-sơ-ra-ên nữa. Hãy đổ dầu đầy sừng
của ngươi và đi. Ta sẽ sai ngươi đến Y-sai, người
Bết-lê-hem. vì trong vòng các con trai người, ta
đã chọn một người làm vua.
2 Sa-mu-ên thưa rằng: g: àm sao tôi đii đó
được? Nếu Sau-lơ hay, thì sẽ giết tôi đi. Đức
Giê-hô-va phán cùng người rằng: Hãy đem theo
ngggggggơi một con bò cái tơ, và nói rằng: Tôi
đến để dâng của tế lễ cho Đức Giê-hô-va.
3 Ngươi sẽ mời Y-sai dự tế. Ta sẽ tỏ cho ngươi
biết điều ngươi phải làm; rồi ngươi sẽ nhân danh
ta xức dầu kẻ ta chỉ cho ngươi.
4 Sa-mu-ên làm theo điều Đức Giê-hô-va đã
phán cùng mình, và đi đến Bết-lê-hem. Những
trưởng lão của thành ấy đều lấy làm bối rối,
chạy đón người, mà hỏi rằng: Có phải ông đến
đem bình an chăng? Người đáp rằng: Bình an.
5 Ta đến để dâng của tế lễ cho Đức Giê-hô-va;
hãy dọn mình thanh sạch và đến ăn thịt tế lễ với

ta. Người cũng dọn Y-sai và các con trai người
cho thanh sạch và mời đến dự tế.
6 Khi chúng đến, Sa-mu-ên thấy Ê-li-áp, bèn
thầm rằng: Quả hẳn, kẻ chịu xức dầu của Đức
Giê-hô-va đang ở trước mặt Ngài.
7 Nhưng Đức Giê-hô-va phán cùng Sa-mu-ên
rằng; Chớ xem về bộ dạng và hình vóc cao lớn
của nó, vì ta đã bỏ nó. Đức Giê-hô-va chẳng xem
điều gì loài người xem; loài người xem bề ngoài,
nhưng Đức Giê-hô-va nhìn thấy trong lòng.
8 Y-sai bèn gọi A-bi-na-đáp, và biểu người đi
qua trước mặt Sa-mu-ên; nhưng Sa-mu-ên nói:
Đức Giê-hô-va cũng chẳng chọn người nầy. Y-
sai biểu Sam-ma đi qua,
9 nhưng Sa-mu-ên nói: Đức Giê-hô-va cũng
không chọn người nầy nữa.
10 Y-sai biểu bảy con trai mình đi qua trước
mặt Sa-mu-ên như vậy; thì Sa-mu-ên nói cùng Y-
sai rằng: Đức Giê-hô-va chẳng chọn một ai trong
chúng nó.
11 Đoạn, Sa-mu-ên nói cùng Y-sai rằng: Hết
thảy con trai ngươi là đó sao? Y-sai đáp rằng:
Hãy còn đứa con út, nhưng nó đi chăn chiên.
Sa-mu-ên nói: Hãy sai gọi nó; chúng ta không
ngồi ăn trước khi nó đến.
12 Vậy, Y-sai sai gọi người. Mặt người hồng
hồng, con mắt xinh lịch, và hình dung tốt đẹp.
Đức Giê-hô-va phán cùng Sa-mu-ên rằng: Aáy là
nó; hãy đứng dậy xức dầu cho nó.
13 Sa-mu-ên lấy sừng dầu, xức cho người ở giữa
các anh người. Từ ngày đó về sau, Thần của Đức

Giê-hô-va cảm động Đa-vít. Sa-mu-ên đứng dậy
đi về Ra-ma.
14 Thần của Đức Giê-hô-va lìa khỏi Sau-lơ; Đức
Giê-hô-va bèn khiến một ác thần khuấy khuất
người.
15 Tôi tớ của Sau-lơ nói cùng người rằng: Nầy
có một ác thần mà Đức Chúa Trời khiến đến
khuấy khuất vua.
16 Xin chúa chúng tôi hãy biểu những tôi tớ
đứng chầu chúa tìm một người biết gảy đàn, để
khi nào Đức Chúa Trời sai ác thần đến chúa, thì
người đó sẽ gảy đàn, và chúa sẽ được an ủi.
17 Sau-lơ đáp cùng các tôi tớ mình rằng; Vậy,
hãy tìm cho ta một người gảy đàn hay, rồi dẫn
nó đến cùng ta.
18 Một người trong vòng tôi tớ cất tiếng nói
rằng: Nầy tôi đã thấy một con trai của Y-sai,
người Bết-lê-hem; nó gảy đàn hay, một người
chiến sĩ mạnh bạo, ăn nói khôn ngoan, và mặt
mày tốt đẹp; Đức Giê-hô-va ở cùng người.
19 Sau-lơ sai sứ đến Y-sai, mà nói rằng: Hãy gởi
cho ta Đa-vít, con trai ngươi, là kẻ chăn chiên.
20 Y-sai bèn lấy bánh, một bầu da rượu, một
con dê con còn bú, chất trên một con lừa, rồi
nhờ Đa-vít con trai mình, gởi cho Sau-lơ.
21 Đa-vít đến nơi Sau-lơ, bèn ra mắt người.
Sau-lơ thương yêu người lắm, đặt người làm kẻ
vác binh khí mình.
22 Người sai đi nói cùng Y-sai rằng: Ta xin
ngươi hãy cho Đa-vít đứng chầu chực ta; vì nó
được ơn trước mặt ta.
23 Vậy, khi Đức Chúa Trời khiến ác thần nhập

vào Sau-lơ, thì Đa-vít lấy đàn và gảy. Sau-lơ bèn được an ủi, lành mạnh, và ác thần lìa khỏi người.

17

1 Dân Phi-li-tin nhóm hiệp các đạo binh mình đặng làm giặc, chúng nó hiệp tại Sô-cô, thuộc về
xứ Giu-đa, và đóng trại tại Ê-phê-Đa-mim, giữa
Sô-cô và A-xê-ca.
2 Sau-lơ và người Y-sơ-ra-ên cũng nhóm hiệp,
đóng trại tại trũng Ê-la, và dàn trận cùng dân
Phi-li-tin.
3 Dân Phi-li-tin đứng trên núi phía nầy, còn
Y-sơ-ra-ên đứng trên núi phía kia; trũng phân
cách họ.
4 Bấy giờ, có một người lực sĩ từ trại quân Phi-
li-tin mà ra, tên là Gô-li-át, quê ở Gát; bề cao
người sáu thước một gang.
5 Người đội mão đồng trên đầu, mặc áo giáp
đồng vảy cá, nặng năm ngàn siếc-lơ,
6 và những ủng đồng; sau lưng treo một cây
lao đồng.
7 Cán của cây lao hắn như cây trục của thợ
dệt cửi, và mũi của cây lao nầy nặng sáu trăm
siếc-lơ. Kẻ vác binh khí hắn đi trước hắn.
8 Vậy, hắn ra đứng kêu la cùng đội ngũ Y-sơ-
ra-ên rằng: Cớ sao các ngươi ra bày trận? Ta há
chẳng phải là người Phi-li-tin, còn các ngươi, là
tôi tớ của Sau-lơ sao? Hãy chọn một người trong
các ngươi xuống đấu địch cùng ta.
9 Nếu khi đấu địch cùng ta, hắn trổi hơn và giết
ta, thì chúng ta sẽ làm tôi tớ các ngươi; nhưng

nếu ta trổi hơn hắn và ta giết hắn, thì các ngươi
sẽ làm tôi chúng ta, và hầu việc chúng ta.
10 Người Phi-li-tin lại còn nói rằng: Phải, ngày
nay ta thách lời nầy cho đội ngũ Y-sơ-ra-ên: Hãy
khiến một người ra, đặng chúng ta đấu địch
cùng nhau.
11 Sau-lơ và cả Y-sơ-ra-ên nghe những lời của
người Phi-li-tin, thì lấy làm hoảng hồn, sợ hãi
lắm.
12 Vả, Đa-vít, là con trai của Y-sai, người Ê-phơ-
rát kia, quê ở Bết-lê-hem trong xứ Giu-đa, người
có tám con trai; trong đời Sau-lơ, Y-sai đã cao
tuổi rồi.
13 Ba con trai cả của Y-sai đã theo Sau-lơ nơi
chiến trận: tên ba con trai ấy là: con cả Ê-li-áp,
con thứ nhì A-bi-na-đáp, và con thứ ba Sa-ma.
14 Đa-vít là con út. Khi ba anh người đã theo
Sau-lơ,
15 thì Đa-vít lìa nơi Sau-lơ, trở về Bết-lê-hem
đặng chăn chiên của cha mình.
16 Người Phi-li-tin đi ra buổi mai và buổi chiều,
tỏ mình ra như vậy trong bốn mươi ngày.
17 Vả, Y-sai nói cùng Đa-vít, con trai mình, mà
rằng: Con hãy lấy một ê-pha hột rang và mười
ổ bánh nầy, chạy mau đến trại quân đặng đem
đưa cho các anh con.
18 Con cũng hãy đem mười bánh sữa nầy cho
quan tướng cai ngàn quân, thử xem các anh con
có mạnh chăng, và con phải đem về cho cha một
dấu chi làm chứng về phần chúng nó.
19 Các anh con ở cùng Sau-lơ và hết thảy người
Y-sơ-ra-ên tại trong trũng Ê-la, để đánh giặc

cùng dân Phi-li-tin.
20 Ngày mai sáng sớm, Đa-vít để chiên cho một
người chăn, lấy đồ vật mà đi, như Y-sai đã dặn
người. Khi người đã đến đồn, thì đạo binh đi ra
đặng dàn trận và reo tiếng chiến tranh.
21 Y-sơ-ra-ên và dân Phi-li-tin dàn trận, hai đạo
quân đối nhau.
22 Đa-vít cất gánh nặng mình giao cho người
giữ đồ vật, đoạn chạy đến chỗ dàn trận, tới hỏi
thăm ba anh mình mạnh giỏi chăng.
23 Người đang nói chuyện cùng chúng, kìa
người lực sĩ Gô-li-át, tức là người Phi-li-tin ở Gát,
từ hàng ngũ Phi-li-tin xơm tới, và Đa-vít nghe
hắn nói như những lời ngày trước.
24 Hết thảy người Y-sơ-ra-ên thấy người nầy,
đều chạy trốn và run sợ lắm. Mọi người Y-sơ-ra-
ên nói:
25 Các ngươi có thấy người đó xơm tới chăng?
Hắn đến đặng sỉ nhục Y-sơ-ra-ên. Nếu ai giết
được hắn, thì vua sẽ ban thưởng nhiều của cải,
gả con gái mình cho người đó, và miễn xâu thuế
cho nhà cha người ấy trong Y-sơ-ra-ên.
26 Đa-vít hỏi những người ở gần mình rằng:
Người ta sẽ đãi thể nào cho kẻ giết được người
Phi-li-tin nầy, và cất sự sỉ nhục khỏi Y-sơ-ra-ên?
Vì người Phi-li-tin nầy, kẻ chẳng chịu phép cắt bì
nầy, là ai, mà lại dám sỉ nhục đạo binh của Đức
Chúa Trời hằng sống?
27 Người ta lấy lời thường nói ấy mà đáp cùng
người rằng: Ai giết được hắn thì phần thưởng
sẽ là như vậy.

28 Nhưng Ê-li-háp, anh cả người, nghe Đa-vít
nói như vậy, nổi giận người mà nói rằng: Cớ sao
mày đến đây? Mày bỏ ít con chiên của chúng
ta trong đồng vắng cho ai? Tao biết tánh kiêu
ngạo và sự độc ác của lòng mày. Aáy đặng xem
tranh chiến nên mày mới đến.
29 Đa-vít đáp rằng: Vậy, tôi có làm chi đâu?
Aáy chỉ là một câu hỏi thôi?
30 Người dan xa anh mình, lặp hỏi những
người khác cũng một câu ấy, thì người ta đáp
như lần thứ nhất.
31 Có người nghe các lời Đa-vít nói, bèn thuật
lại cho Sau-lơ hay; Sau-lơ đòi người đến.
32 Đa-vít thưa với Sau-lơ rằng: Xin chớ ai ngã
lòng vì cớ người Phi-li-tin kia! Kẻ tôi tớ vua sẽ đi
đấu địch cùng hắn.
33 Sau-lơ đáp cùng Đa-vít rằng: Ngươi chẳng
thể đi đấu địch cùng người Phi-li-tin kia, vì ngươi
chỉ là một đứa con trẻ, còn hắn là một tay chiến
sĩ từ thuở còn thơ.
34 Đa-vít tâu cùng Sau-lơ rằng: Khi tôi tớ vua
chăn chiên của cha mình, hễ có sư tử hay là con
gấu đến tha một con chiên của bầy.
35 thì tôi đuổi theo, đánh nó, rứt con chiên khỏi
miệng nó; hễ nó cất lên cự tôi, tôi nắm râu nó,
đánh và giết nó đi.
36 Tôi tớ vua đã đánh chết con sư tử và con
gấu, vậy thì người Phi-li-tin không chịu phép cắt
bì kia cũng sẽ đồng số phận với chúng nó; vì
hắn đã sỉ nhục các đạo binh của Đức Chúa Trời
hằng sống.

37 Đa-vít lại nói: Đức Giê-hô-va đã giải cứu tôi
khỏi vấu sư tử và khỏi cẳng gấu, ắt sẽ giải cứu
tôi khỏi tay người Phi-li-tin kia. Sau-lơ đáp rằng:
Hãy đi, nguyện Đức Giê-hô-va ở cùng ngươi!
38 Sau-lơ lấy áo chiến mình mặc cho Đa-vít, đội
cái mão đồng lên đầu người, và mặc áo giáp cho
người.
39 Đa-vít đeo gươm của Sau-lơ ở trên áo chiến
và tập đi thử, vì không có thói quen. Nhưng
người nói cùng Sau-lơ rằng: Tôi không thể mang
khí giới nầy mà đi được; vì tôi không có thói
quen. Đa-vít bèn cởi áo ấy ra,
40 cầm một cây gậy, lựa dưới khe năm cục đá
bóng láng, để trong cái túi chăn chiên mình vẫn
có, và cái trành ném đá ở nơi tay, rồi xơm tới
người Phi-li-tin.
41 Người Phi-li-tin cũng xơm tới, đến gần Đa-
vít, có kẻ vác binh khí đi trước.
42 Người Phi-li-tin xem Đa-vít, thấy người còn
trẻ, nước da hồng hồng, mặt đẹp đẽ, thì khinh
người.
43 Người Phi-li-tin nói cùng Đa-vít rằng: Ta há
là một con chó nên người cầm gậy đến cùng ta?
Người Phi-li-tin bắt danh các thần mình mà rủa
sả Đa-vít,
44 và tiếp rằng: Hãy lại đây, ta sẽ ban thịt ngươi
cho chim trời và thú đồng.
45 Đa-vít đáp cùng người Phi-li-tin rằng: Ngươi
cầm gươm, giáo, lao mà đến cùng ta; còn ta, ta
nhân danh Đức Giê-hô-va vạn binh mà đến, tức
là Đức Chúa Trời của đạo binh Y-sơ-ra-ên, mà

ngươi đã sỉ nhục.
46 Ngày nay Đức Giê-hô-va sẽ phó ngươi vào
tay ta, ta sẽ giết ngươi, cắt đầu ngươi, và ngày
nay ban thây của đạo binh Phi-li-tin cho chim
trời và thú vật của đất.
47 Khắp thế gian sẽ biết rằng Y-sơ-ra-ên có một
Đức Chúa Trời; và quân lính nầy sẽ thấy rằng
Đức Giê-hô-va không giải cứu bằng gươm, hoặc
bằng giáo; vì Đức Giê-hô-va là Chúa của chiến
trận, và Ngài sẽ phó các ngươi vào tay chúng ta.
48 Xảy khi người Phi-li-tin đứng dậy, xơm tới
đón Đa-vít, Đa-vít vội vàng chạy về hướng hàng
trận quân nghịch đặng đón người Phi-li-tin.
49 Đa-vít thò tay vào túi mình, lấy một cục đá,
ném nó bằng trành, trúng nơi trán người Phi-li-
tin. Cục đá lọt thấu trong trán, Gô-li-át té úp mặt
xuống đất.
50 Như vậy Đa-vít thắng được người Phi-li-tin
bằng cái trành ném đá và cục đá, đánh chết hắn
mà không có gươm nơi tay.
51 Đoạn, Đa-vít chạy lại, xông vào mình người
Phi-li-tin, lấy gươm của hắn và rút ra khỏi vỏ,
giết hắn, và cắt đầu đi. Dân Phi-li-tin thấy kẻ
lực sĩ mình đã chết, thì chạy trốn.
52 Bấy giờ, người Y-sơ-ra-ên và Giu-đa dấy lên,
hò hét, đuổi theo dân Phi-li-tin cho đến cửa
thành Gát và Eùc-rôn; người Phi-li-tin bị thương
ngã chết đầy đường Sa-ra-gim cho đến Gát và
Eùc-rôn.
53 Dân Y-sơ-ra-ên, sau khi đã rượt đuổi dân
Phi-li-tin rồi, thì trở về cướp phá trại quân chúng

nó.
54 Đa-vít lấy thủ cấp của người Phi-li-tin đem
đến Giê-ru-sa-lem; nhưng để binh khí Gô-li-át
lại trong trại mình.
55 Sau-lơ thấy Đa-vít ra đón đánh người Phi-li-
tin, thì có hỏi quan tổng binh Aùp-ne, rằng: Hỡi
Aùp-ne, người trai trẻ đó là con trai của ai? Aùp-
ne thưa rằng: Oâi vua! tôi xin chỉ linh hồn vua
mà thề, tôi chẳng biết.
56 Vua nói cùng người rằng: Hãy hỏi thăm gã
trai trẻ ấy là con của ai.
57 Khi Đa-vít đã giết người Phi-li-tin trở về, thì
Aùp-ne rước người, dẫn đến trước mặt Sau-lơ.
Đa-vít đang xách thủ cấp của người Phi-li-tin nơi
tay.
58 Sau-lơ nói cùng người rằng: Hỡi gã trai trẻ,
ngươi là con ai? Đa-vít thưa rằng: Tôi là con
Y-sai, tôi tớ của vua, ở tại Bết-lê-hem.

18

1 Đa-vít vừa tâu xong cùng Sau-lơ, thì lòng
của Giô-na-than khế hiệp cùng lòng Đa-vít, đến
đỗi Giô-na-than yêu mến Đa-vít như mạng sống
mình.
2 Từ ngày đó, Sau-lơ rước Đa-vít về đền mình,
không cho trở về nhà cha người nữa.
3 Giô-na-than khế hiệp cùng Đa-vít, bởi vì yêu
mến người như mạng sống mình.
4 Người cổi áo mình mặc mà trao cho Đa-vít,
luôn với áo xống khác, cho đến gươm, cung, và
đai của mình nữa.

5 Đa-vít đi đánh giặc nhiều: bất luận nơi nào
Sau-lơ sai người đi, thì đều được việc, nên Sau-lơ
đặt người làm đầu chiến sĩ; người đẹp ý bá tánh
và những tôi tớ của Sau-lơ.
6 Khi Đa-vít đã giết được người Phi-li-tin, trở
về cùng đạo binh, thì những người nữ của các
thành Y-sơ-ra-ên đi ra đón Sau-lơ, hát múa, đánh
trống cơm, gõ nhịp, và reo tiếng vui mừng.
7 Những người múa đối đáp nhau rằng: Sau-lơ
giết hàng ngàn, Còn Đa-vít giết hàng vạn!
8 Sau-lơ lấy làm giận lắm, và các lời nầy không
đẹp lòng người. Người nói: Người ta cho Đa-vít
hàng vạn, còn ta hàng ngàn; chỉ còn thiếu cho
nó ngôi nước mà thôi!
9 Kể từ ngày ấy, Sau-lơ thường ngó Đa-vít cách
giận.
10 Ngày mai, ác thần bởi Đức Chúa Trời khiến
nhập vào Sau-lơ; người có cơn sốt hoảng trong
đền mình, thì Đa-vít gảy đàn như những ngày
khác. Sau-lơ cầm một cây giáo nơi tay,
11 bèn phóng Đa-vít, mà rằng: Ta sẽ đóng đinh
nó nơi vách. Nhưng Đa-vít tránh hai lần khỏi
mũi giáo.
12 Sau-lơ sợ Đa-vít, vì Đức Giê-hô-va ở cùng
Đa-vít, và đã lìa khỏi mình.
13 Sau-lơ khiến Đa-vít cách xa mình, lập người
làm trưởng ngàn người: Đa-vít ra trận trở về thì
đứng đầu đạo binh.
14 Trong các công việc, người đều được may
mắn, và Đức Giê-hô-va ở cùng người.
15 Sau-lơ thấy người được may mắn dường ấy,

thì lấy làm sợ người.
16 Nhưng cả Y-sơ-ra-ên và Giu-đa đều yêu mến
Đa-vít, bởi vì người ra trận trở về đứng đầu
chúng.
17 Sau-lơ nói cùng Đa-vít rằng: Nầy Mê-ráp,
con gái cả ta; ta sẽ gả nó cho ngươi làm vợ. Chỉ
phải giúp ta cách mạnh bạo và đánh giặc cho
Đức Giê-hô-va. Vả, Sau-lơ nói thầm rằng: Tay ta
chớ nên hành hại hắn, nhưng thà tay của dân
Phi-li-tin còn hơn.
18 Đa-vít thưa rằng: Tôi là ai? Thân phận tôi
là gì? Họ hàng cha tôi nơi Y-sơ-ra-ên ra chi mà
tôi trở nên phò mã của vua?
19 Vả, khi đến k" Mê-ráp, con gái của Sau-lơ,
phải gả cho Đa-vít, thì lại gả cho Aùt-ri-ên, người
Mê-hô-la.
20 Nhưng Mi-canh, con gái của Sau-lơ, yêu mến
Đa-vít. Khi Sau-lơ hay điều đó, thì lấy làm đẹp
lòng.
21 Người nói thầm rằng: Ta sẽ biểu hắn cưới
nàng, hầu cho nàng làm cái bẫy cho hắn, và hắn
sa vào tay của dân Phi-li-tin. Vậy, Sau-lơ nói lần
thứ nhì cùng Đa-vít rằng: Ngươi sẽ làm phò mã
ta.
22 Đoạn, Sau-lơ truyền lịnh cho các tôi tớ mình
rằng: Hãy nói kín cùng Đa-vít rằng: Ngươi thấy
vua lấy làm đẹp lòng ngươi, và hết thảy tôi tớ
vua đều yêu mến ngươi: vậy, hãy làm phò mã
của vua.
23 Các tôi tớ của Sau-lơ nói lại các lời ấy cùng
Đa-vít. Đa-vít đáp rằng: Làm phò mã của vua,
há là việc nhỏ mọn trước mặt các ngươi sao? Tôi

vốn một người nghèo nàn và hèn tiện.
24 Các tôi tớ của Sau-lơ thuật lại cho vua câu
trả lời của Đa-vít.
25 Sau-lơ nói cùng chúng rằng: Các ngươi hãy
nói cùng Đa-vít như vầy: Vua chẳng đòi sính lễ
gì khác, chỉ đòi một trăm dương bì của người
Phi-li-tin, đặng trả thù kẻ cừu địch mình. Vả, cái
mưu của Sau-lơ là khiến cho Đa-vít sa vào tay
dân Phi-li-tin.
26 Các tôi tớ kể lại những lời nầy cho Đa-vít
nghe, thì Đa-vít chìu theo sự buộc ấy mà làm
phò mã của vua. Trước k” định,
27 Đa-vít chổi dậy, cùng quân thủ hạ mình đi
đánh giết hai trăm người Phi-li-tin. Người đem
dương bì của chúng nó về, và nộp cho vua đủ
số, đặng trở làm phò mã người. Vậy, Sau-lơ gả
Mi-canh, con gái mình, cho người làm vợ.
28 Sau-lơ nhìn biết Đức Giê-hô-va ở cùng Đa-
vít. Mi-canh, con gái của Sau-lơ, yêu mến Đa-vít.
29 Nhưng Sau-lơ càng sợ Đa-vít hơn nữa, và
trọn đời mình làm kẻ thù nghịch người.
30 Mỗi lần các quan trưởng dân Phi-li-tin ra
trận, thì Đa-vít may mắn hơn các tôi tớ của Sau-
lơ; vì vậy danh người trở nên tôn trọng lắm.

19

1 Sau-lơ bàn tính cùng Giô-na-than, con trai
mình, và các tôi tớ, để giết Đa-vít; nhưng Giô-
na-than, con trai của Sau-lơ, rất thương yêu Đa-
vít,

2 cho người hay, và nói rằng: Sau-lơ, cha tôi,
tìm giết anh. Vậy, sáng ngày mai, hãy cẩn thận,
ở nơi khuất kín, và ẩn mình đi.
3 Tôi sẽ đi ra đứng gần bên cha tôi nơi ruộng
mà anh sẽ ẩn, và nói về anh cùng cha tôi, thử
xem người nói thế nào, rồi sẽ cho anh biết.
4 Vậy, Giô-na-than nói binh Đa-vít cùng Sau-lơ,
cha mình, mà rằng: Xin vua chớ phạm tội cùng
Đa-vít, tôi tớ vua, vì người không có phạm tội
cùng vua, mà lại có giúp công việc lớn lao cho
vua nữa.
5 Người đã liều mạng mình mà giết người Phi-
li-tin kia, nên Đức Giê-hô-va vì cớ người có làm
sự giải cứu lớn cho cả Y-sơ-ra-ên. Vua có thấy
và mừng rỡ điều đó; nhân sao lại toan phạm tội
cùng huyết vô tội, mà giết Đa-vít vô lý?
6 Sau-lơ lắng tai nghe lời Giô-na-than nói, bèn
thề rằng: Ta chỉ Đức Giê-hô-va hằng sống mà
thề, Đa-vít sẽ chẳng chết!
7 Bấy giờ, Giô-na-than gọi Đa-vít, thuật các lời
ấy cho người, đoạn dẫn Đa-vít đến gần Sau-lơ,
và Đa-vít hầu việc Sau-lơ như trước.
8 Sự tranh chiến cứ liên tiếp luôn luôn, Đa-vít
đi ra đánh dân Phi-li-tin, làm cho chúng nó bị
thua chạy trốn.
9 Nhưng ác thần bởi Đức Giê-hô-va khiến nhập
vào Sau-lơ lúc người ngồi trong điện, cầm cây
giáo nơi tay; còn Đa-vít gảy đàn.
10 Sau-lơ muốn lấy giáo đâm Đa-vít dính vào
vách, nhưng Đa-vít tránh khỏi, giáo của Sau-lơ
găm trong vách. Đa-vít trốn và được thoát khỏi
buổi tối đó.

11 Sau-lơ sai người đi đến nhà Đa-vít đặng canh
giữ người, để sáng ngày giết người đi. Song Mi-
canh, vợ Đa-vít, cho người hay và nói rằng: Nếu
đêm nay chàng không trốn khỏi, thì sáng mai
chàng sẽ bị giết.
12 Mi-canh thòng Đa-vít xuống nơi cửa sổ;
người trốn và thoát khỏi.
13 Kế ấy, Mi-canh lấy tượng thê-ra-phim mà để
lên giường, dùng tấm nệm bằng lông dê bọc đầu
nó, rồi bao phủ cái mình nó bằng một cái áo tơi.
14 Khi Sau-lơ sai người đến bắt Đa-vít, thì nàng
nói rằng: Chàng đau.
15 Sau-lơ lại sai người đến thăm Đa-vít, mà
truyền chúng rằng: Hãy đem hắn ở trên giường
đến cùng ta, hầu cho ta giết hắn đi.
16 Vậy, những kẻ sai đi đến đó, thấy tượng thê-
ra-phim ở trên giường, có một tấm nệm bằng
lông dê ở nơi đầu nó.
17 Sau-lơ nói với Mi-canh rằng: Sao ngươi gạt
ta như vậy, làm cho kẻ thù nghịch ta trốn khỏi
đi? Mi-canh thưa cùng Sau-lơ rằng: Người có
bảo tôi: Hãy để cho ta đi, bằng không, ta sẽ giết
mầy.
18 Vậy, Đa-vít trốn và thoát khỏi, đi đến nhà
Sa-mu-ên tại Ra-ma, rồi thuật cho người mọi điều
Sau-lơ đã làm cho mình. Đoạn, người và Sa-mu-
ên đi, ở tại Na-giốt.
19 Có người thuật lại điều đó cho Sau-lơ, mà
rằng: Kìa, Đa-vít ở tại Na-giốt trong Ra-ma.
20 Sau-lơ sai người đi bắt Đa-vít; nhưng khi
chúng thấy một đám tiên tri đang nói tiên tri,

và Sa-mu-ên đứng đầu những người ấy, thì Thần
của Đức Chúa Trời cảm động họ, họ cũng khởi
nói tiên tri.
21 Người ta cho Sau-lơ hay, người bèn sai
những người khác; họ cũng nói tiên tri như các
kẻ khác. Sau-lơ lại sai người đi lần thứ ba, đến
phiên họ cũng nói tiên tri.
22 Bấy giờ, Sau-lơ thân hành đến Ra-ma; tới
nơi giếng nước lớn của Sê-cu, người hỏi rằng:
Sa-mu-ên và Đa-vít ở đâu? Người ta thưa rằng:
Hai người ở Na-giốt trong Ra-ma.
23 Vậy, người đi đến Na-giốt trong Ra-ma; Thần
của Đức Chúa Trời cảm động đến phiên người,
người cứ đi dọc đường nói tiên tri cho đến khi
tới Na-giốt trong Ra-ma.
24 Người cũng lột áo mình, nói tiên tri trước
mặt Sa-mu-ên, rồi ở trần như vậy nằm dưới đất
trọn ngày và đêm đó. Bởi cớ ấy, có câu tục ngữ
rằng: Sau-lơ há cũng vào hàng các tiên tri sao?

20

1 Đa-vít trốn khỏi Na-giốt trong Ra-ma, đến
cùng Giô-na-than, mà nói rằng: Tôi đã làm chi,
tội ác tôi là gì? Tôi đã phạm tội chi cùng cha anh,
mà người toan hại mạng sống tôi?
2 Giô-na-than đáp cùng người rằng: Chẳng
phải thế! anh không chết đâu. Cha tôi chẳng
làm một sự gì, bất luận lớn hay nhỏ, mà chẳng
nói trước với tôi. Vậy, nhân sao cha tôi giấu tôi
sự nầy với tôi? Điều đó chẳng thể được.

3 Nhưng Đa-vít lại thề nguyền mà rằng: Cha
anh biết rõ rằng tôi được ơn trước mặt anh, nên
có nói rằng: Chớ nên cho Giô-na-than biết gì,
kẻo nó phải lo buồn chăng. Song ta chỉ Đức Giê-
hô-va hằng sống và mạng sống của anh mà thề
rằng, chỉ còn một bước cách tôi và sự chết mà
thôi.
4 Giô-na-than đáp cùng Đa-vít rằng: Hễ anh
muốn tôi làm điều gì, thì ta sẽ làm cho anh.
5 Đa-vít tiếp rằng: Mai là ngày mồng một, tôi
phải đi ngồi ăn chung bàn với vua. Hãy để cho
tôi đi trốn trong đồng bằng cho đến chiều ngày
thứ ba.
6 Nếu cha anh thấy tôi vắng mặt, thì hãy nói
cùng người rằng: Đa-vít có cố nài xin tôi cho nó
đi về Bết-lê-hem, quê hương nó, vì đó cả nhà nó
dâng của lễ hằng năm.
7 Nếu người đáp: Tốt, thì kẻ tôi tớ anh sẽ được
bình yên. Còn nếu người nổi giận, thì hãy biết
rằng người định ý hại tôi.
8 Vậy, hãy tỏ lòng nhân từ cho kẻ tôi tớ anh,
bởi vì anh đã nhân danh Đức Giê-hô-va mà kết
ước cùng kẻ tôi tớ anh. Song phần tôi ví có tội
gì, xin chính anh hãy giết tôi đi; cớ sao anh lại
dẫn tôi đến cha anh?
9 Giô-na-than đáp lại rằng: Chớ có nghĩ như
vậy! Trái lại, nếu tôi biết thật cha tôi định ý hại
anh, dễ nào tôi chẳng cho anh hay?
10 Đa-vít đáp cùng Giô-na-than rằng: Nhưng
nếu cha anh dùng lời nghiêm khắc đáp cùng
anh, thì ai sẽ cho tôi hay?
11 Giô-na-than đáp cùng Đa-vít rằng: Hè,

chúng ta hãy ra ngoài đồng. Cả hai đều đi ra
ngoài đồng.
12 Giô-na-than nói cùng Đa-vít rằng: Giê-hô-
va, Đức Chúa Trời của Y-sơ-ra-ên, làm chứng!
Ngày mai hay là ngày mốt, tại giờ nầy, tôi sẽ dọ
ý cha tôi. Nếu thấy chẳng có điều chi nên sợ cho
anh, thì tôi không sai người nào đến cho anh hay
biết;
13 còn nếu cha tôi quyết lòng làm hại anh, tôi
sẽ cho anh hay trước, biểu anh đi, và anh sẽ đi
bình yên. Bằng chẳng, nguyện Đức Giê-hô-va
phạt Giô-na-than cách nặng nề! Cầu xin Đức
Giê-hô-va ở cùng anh, như Ngài đã ở cùng cha
tôi!
14 Và ngày sau, nếu tôi còn sống, có phải anh
sẽ lấy sự nhân từ của Đức Giê-hô-va mà đãi tôi
chăng? Nhưng nếu tôi chết,
15 dẫu khi Đức Giê-hô-va diệt hết thảy kẻ thù
nghịch của Đa-vít khỏi mặt đất cho đến cùng,
thì cũng chớ cất ơn thương nhà tôi đến đời đời.
16 Như vậy, Giô-na-than kết giao ước cùng nhà
Đa-vít mà rằng: Đức Giê-hô-va sẽ báo thù những
thù nghịch của Đa-vít.
17 Giô-na-than thương yêu Đa-vít như mạng
sống mình vậy, nên khiến Đa-vít lại thề nữa.
18 Giô-na-than tiếp rằng: Mai là ngày mồng
một, sự vắng mặt anh người ta ắt sẽ thấy; vì chỗ
anh sẽ trống.
19 Ngày mốt, chớ quên đi xuống mau đến nơi
anh đã ẩn ngày trước, là ngày định làm việc, và
anh sẽ đợi gần bên hòn đá Ê-xe.

20 Tôi sẽ bắn ba mũi tên về phía hòn đá đó
dường như tôi bắn vào một cái bia.
21 Đoạn, tôi sẽ sai tôi tớ tôi, và bảo nó rằng:
Hãy đi lượm các mũi tên. Nếu tôi nói với nó
rằng: Kìa, các mũi tên ở bên nầy mầy, hãy lượm
lấy đi, bấy giờ anh hãy đến; tôi chỉ Đức Giê-hô-
va hằng sống mà thề, mọi việc đều bình an cho
anh, chẳng có gì nên sợ hết!
22 Nhưng nếu tôi nói cùng đứa trẻ rằng: Kìa,
các mũi tên ở bên kia mầy, bấy giờ anh khá đi,
vì Đức Giê-hô-va khiến anh đi.
23 Còn về lời chúng ta đã nói nhau, nguyện Đức
Giê-hô-va làm chứng giữa anh và tôi đến đời đời.
24 Vậy, Đa-vít ẩn trong đồng. Khi đến ngày
mồng một, vua ngồi bàn đặng ăn bữa;
25 người ngồi nơi chỗ thường ngồi ở gần bên
vách. Giô-na-than đứng dậy, và Aùp-ne ngồi bên
Sau-lơ; còn chỗ của Đa-vít thì bỏ không.
26 Ngày đó, Sau-lơ chẳng nói chi hết, vì tưởng
rằng: Có sự gì rủi ro đã xảy đến cho hắn rồi!
Chắc hẳn hắn không sạch, đã phải sự gì ô uế
rồi.
27 Song ngày sau, là ngày mồng hai, chỗ của
Đa-vít lại bỏ không nữa. Sau-lơ nói cùng Giô-
na-than, con trai mình, rằng: Cớ sao con trai
của Y-sai không đến dự ăn bữa hôm qua và ngày
nay?
28 Giô-na-than thưa cùng Sau-lơ rằng: Đa-vít
có nài xin phép tôi đi đến Bết-lê-hem,
29 mà rằng: Xin để tôi đi; vì nhà chúng tôi
có một sự tế tự trong thành, mà anh tôi đã dặn

tôi phải đi đến. Vậy bây giờ, nếu tôi được ơn
trước mặt người, xin cho phép tôi lập tức đi đến
đó đặng thăm các anh tôi. Aáy bởi cớ đó người
không đến ngồi bàn.
30 Bấy giờ, Sau-lơ nổi giận cùng Giô-na-than,
mà rằng: ù con trai gian tà và bội nghịch kia,
ta biết mầy có kết bạn cùng con trai của Y-sai,
đáng hổ nhục cho mầy, và đáng hổ nhục cho mẹ
đã đẻ mầy thay!
31 Thật, hễ con trai Y-sai sống lâu trên mặt đất
chừng nào, thì mầy và nước mầy chẳng vững
bền chừng nấy. Vậy bây giờ, hãy sai đi kiếm nó,
dẫn nó về cho ta; vì nó phải chết hẳn.
32 Giô-na-than thưa cùng Sau-lơ, cha mình,
rằng: Cớ sao giết nó đi? Nó có làm điều gì?
33 Sau-lơ phóng cây giáo đặng đâm người; Giô-
na-than bèn nhìn biết cha mình đã nhất định
giết Đa-vít.
34 Giô-na-than bèn chổi dậy khỏi bàn, tức giận
lắm, và trong ngày mồng hai chẳng ăn gì hết,
lấy làm buồn bực về Đa-vít, vì cha mình đã sỉ
nhục người.
35 Qua ngày sau, Giô-na-than đi ra ngoài đồng
tại nơi đã hẹn cùng Đa-vít; có một đứa tôi tớ trẻ
theo người.
36 Người nói cùng nó rằng: Hãy chạy lượm
những tên ta sẽ bắn. Kẻ tôi tớ chạy, Giô-na-than
bắn một mũi tên qua khỏi nó.
37 Khi kẻ tôi tớ đi đến nơi có tên Giô-na-than đã
bắn, thì Giô-na-than la lên rằng: Tên há chẳng
ở bên kia mầy sao?

38 Giô-na-than lại kêu kẻ tôi tớ rằng: Hãy đi
mau, chớ dừng lại! Kẻ tôi tớ lượm mũi tên, rồi
trở lại cùng chủ mình.
39 Vả, tôi tớ chẳng biết chi cả, song Đa-vít và
Giô-na-than hiểu biết điều đó là gì.
40 Giô-na-than trao binh khí cho tôi tớ mình,
và bảo rằng: Hãy đi, đem nó về trong thành.
41 Khi tôi tớ đã đi rồi, Đa-vít chổi dậy từ phía
nam, sấp mình xuống đất và lạy ba lần, đoạn
hai người ôm nhau và khóc, Đa-vít khóc nhiều
hơn.
42 Giô-na-than nói cùng Đa-vít rằng: Anh hãy
đi bình an; chúng ta đã nhân danh Đức Giê-hô-
va lập lời thề cùng nhau rằng: Đức Giê-hô-va sẽ
làm chứng giữa tôi và anh, giữa dòng dõi tôi và
dòng dõi anh đến đời đời. 20-43 Vậy, Đa-vít chổi
dậy và đi, còn Giô-na-than trở vào trong thành.

21

1 Đa-vít đến Nóp, gặp thầy tế lễ A-hi-mê-léc.
A-hi-mê-léc run sợ, chạy đến đón người, mà hỏi
rằng: Nhân sao ông có một mình, chẳng ai theo
hết vậy?
2 Đa-vít đáp cùng thầy tế lễ A-hi-mê-léc rằng:
Vua có sai tôi một việc, và dặn rằng: Chớ cho ai
biết gì hết về việc ta sai ngươi làm, cũng đừng
cho ai biết lịnh ta truyền cho ngươi. Ta đã chỉ
định cho các tôi tớ ta một nơi hò hẹn.
3 Bây giờ, thầy có chi trong tay? Hãy trao cho
ta năm ổ bánh hay là vật gì thầy có thể tìm được.
4 Thầy tế lễ đáp cùng Đa-vít rằng: Trong tay
ta không có bánh thường, chỉ có bánh thánh mà

thôi; miễn là các tôi tớ ông không có đến gần
đàn bà.
5 Đa-vít đáp cùng thầy tế lễ rằng: Từ khi ta
đi ra vài ba ngày rồi, chúng tôi không có lại
gần một người nữ nào hết. Các bạn tôi cũng
thanh sạch; còn nếu công việc tôi không thánh,
thì ngày nay há chẳng nhờ kẻ làm thánh nó mà
được thánh sao?
6 Vậy thầy tế lễ trao bánh thánh cho người; vì ở
đó chẳng có bánh chi khác hơn bánh trần thiết,
mà người ta đã cất khỏi trước mặt Đức Giê-hô-
va, đặng thế bánh mới cùng trong một lúc ấy.
7 Cũng trong ngày ấy, có một tôi tớ của Sau-
lơ ở đó, bị cầm lại tại trước mặt Đức Giê-hô-va.
Người tên là Đô-e, dân Ê-đôm, làm đầu các kẻ
chăn chiên của Sau-lơ.
8 Đa-vít nói cùng A-hi-mê-léc rằng: Dưới tay
thầy đây, há chẳng có một cây giáo hay là một
cây gươm sao? Ta không có đem theo gươm hay
là binh khí gì, vì lịnh vua lấy làm gấp rút.
9 Thầy tế lễ đáp rằng: Đây có cây gươm của Gô-
li-át, người Phi-li-tin mà ông đã giết trong trũng
Ê-la; nó bọc trong một miếng nỉ, để sau Ê-phót;
nếu ông muốn lấy, thì hãy lấy đi; vì ở đây chẳng
có gươm nào khác. Đa-vít đáp rằng: Chẳng có
gươm nào bằng, hãy trao cho ta.
10 Bấy giờ, Đa-vít chổi dậy, ngày đó trốn xa khỏi
Sau-lơ; mà đi đến cùng A-kích, vua Gát.
11 Các tôi tớ của A-kích hỏi rằng: Có phải đó là
Đa-vít, vua của xứ ấy chăng? Há chẳng phải về
người nầy mà bọn nữ có nói trong khi múa hát

rằng: “Sau-lơ giết hàng ngàn, Còn Đa-vít giết
hàng vạn?”
12 Đa-vít để các lời nầy vào trong lòng mình,
và rất sợ A-kích, vua Gát.
13 Người giả đò điên cuồng trước mặt chúng,
và làm bộ dại khờ giữa họ; người vẽ gạch dấu
trên cửa và để nước miếng chảy trên râu mình.
14 A-kích nói cùng tôi tớ mình rằng: Kìa, các
ngươi thấy người đó điên cuồng! Cớ sao các
ngươi dẫn nó đến ta?
15 Nơi ta há thiếu kẻ điên sao, nên các ngươi
phải dẫn kẻ nầy đến ta đặng nó bày sự k” cục
trước mặt ta? Một người như vậy chẳng nên vào
nhà ta.

22

1 Đa-vít đi khỏi đó, và trốn trong hang đá A-
đu-lam. Khi các anh và cả nhà cha người hay
điều đó, bèn đi xuống cùng người.
2 Phàm kẻ nào bị cùng khốn, kẻ nào mắc nợ, và
những người có lòng bị sầu khổ cũng đều nhóm
họp cùng người, và người làm đầu họ. Aáy vậy,
chung quanh người có chừng bốn trăm người.
3 Từ đó Đa-vít đi đến Mít-bê trong xứ Mô-áp,
và người nói cùng vua Mô-áp rằng: Xin cho phép
cha mẹ tôi đến ở với vua cho đến chừng tôi biết
điều Đức Chúa Trời sẽ làm cho tôi.
4 Vậy, Đa-vít dẫn cha mẹ mình đến trước mặt
vua Mô-áp, và hai người ở với vua ấy trọn lúc
Đa-vít ở trong đồn.

5 Nhưng Gát, đấng tiên tri, nói cùng Đa-vít
rằng: Chớ ở trong đồn nầy; hãy đi đến xứ Giu-
đa. Vậy, Đa-vít đi, và đến trong rừng Hê-rết.
6 Sau-lơ hay rằng người ta đã tìm được Đa-vít
và những kẻ theo người. Bấy giờ, Sau-lơ ở tại
Ghi-bê-a, ngồi dưới cây liễu xủ tơ, trên nơi cao;
tay cầm giáo, còn các tôi tớ người chầu chực bên
người.
7 Sau-lơ nói cùng các tôi tớ chầu chực bên
mình rằng: Hỡi dân Bên-gia-min, hãy nghe: Có
phải con trai Y-sai sẽ ban cho hết thảy các ngươi
những ruộng và vườn nho chăng? Các ngươi
trông cậy nó sẽ lập các ngươi làm trưởng ngàn
người và trăm người ư?
8 Vậy, cớ sao các ngươi hết thảy đồng mưu
nghịch ta, và cớ sao chẳng cho ta hay rằng con
trai ta đã kết giao ước cùng con trai Y-sai? Nhân
sao chẳng ai thương xót ta, cho ta hay trước rằng
con trai ta đã xui kẻ tôi tớ ta nghịch cùng ta, lập
mưu hại ta, như nó đã làm ngày nay?
9 Bấy giờ, Đô-e người Ê-đôm, làm đầu những
đầy tớ của Sau-lơ, thưa rằng: Tôi có thấy con trai
Y-sai đi đến Nóp, vào nhà A-hi-mê-léc, con trai
A-hi-túp;
10 người cầu vấn Đức Giê-hô-va cho hắn, và có
cấp cho hắn lương thực, cùng trao cho hắn cây
gươm của Gô-li-át, người Phi-li-tin.
11 Vua sai đòi A-hi-mê-léc, con trai A-hi-túp, là
thầy tế lễ, luôn cả nhà cha người, tức là những
thầy tế lễ ở tại Nóp. Chúng thảy đều đến cùng
vua.

12 Sau-lơ nói: Hỡi con trai A-hi-túp, hãy nghe.
Người thưa rằng: Chúa ôi! có tôi đây?
13 Sau-lơ tiếp rằng: Cớ sao ngươi đồng mưu
cùng con trai Y-sai mà nghịch cùng ta? Ngươi có
cấp bánh cho nó và trao cho nó một cây gươm,
cầu vấn Đức Chúa Trời cho nó, để nó dấy nghịch
cùng ta, lập mưu kế hại ta, như nó đã làm ngày
nay?
14 A-hi-mê-léc thưa cùng vua rằng: Vậy, trong
vòng đầy tớ vua, ai là người trung tín như Đa-
vít, làm phò mã vua, dự hội mật nghị của vua,
và được tôn quí hơn hết trong nhà vua?
15 Có phải ngày nay tôi mới khởi cầu vấn Đức
Chúa Trời cho người sao? Tôi quyết không làm
như vậy! Xin vua chớ ngờ một lời nào cho tôi
tớ vua hoặc cho người nào trong nhà cha tôi; vì
kẻ tôi tớ vua chẳng biết gì, hoặc ít hay nhiều về
điều đó.
16 Vua đáp: Hỡi A-hi-mê-léc, thật ngươi và cả
nhà cha ngươi đều sẽ chết!
17 Vua bèn nói cùng các thị vệ đứng gần mình
rằng: Hãy lại gần giết những thầy tế lễ của Đức
Giê-hô-va, vì chúng nó giúp đỡ Đa-vít, biết nó
trốn mà không cho ta hay. Nhưng các đầy tớ
của vua không khứng tra tay trên mình những
thầy tế lễ của Đức Giê-hô-va, cũng chẳng chịu
đánh họ nữa.
18 Vua bèn nói cùng Đô-e rằng: Ngươi hãy lại
gần đánh giết những thầy tế lễ. Đô-e, người Ê-
đôm, lại gần, đánh những thầy tế lễ; và trong
ngày đó hắn giết tám mươi lăm người mặc ê-

phót bằng vải gai.
19 Sau-lơ lại dùng gươm giết dân Nóp, thành
của thầy tế lễ: người nam và người nữ, con trẻ
và con đang bú, bò, lừa, và chiên, thảy đều bị
gươm giết.
20 Song, một trong các con trai của A-hi-mê-léc,
cháu của A-hi-túp, tên là A-bia-tha, thoát khỏi,
trốn đến cùng Đa-vít.
21 A-bia-tha thuật lại cho Đa-vít rằng Sau-lơ
giết những thầy tế lễ của Đức Giê-hô-va.
22 Đa-vít đáp cùng A-bia-tha rằng: Trong ngày
ấy, ta hiểu rõ Đô-e, người Ê-đôm, có mặt tại đó,
chắc sẽ học lại cho Sau-lơ. Aáy tại cớ ta mà cả
nhà của cha ngươi bị chết.
23 Hãy ở cùng ta, chớ sợ chi; kẻ nào tìm hại
mạng sống ta, cũng tìm hại mạng sống ngươi;
ngươi ở cùng ta, thì sẽ bảo toàn.

23

1 Người ta đến nói cùng Đa-vít rằng: Kìa, dân
Phi-li-tin hãm đánh Kê-i-la, và cướp lấy các sân
đạp lúa.
2 Đa-vít cầu vấn Đức Giê-hô-va mà rằng: Tôi
có nên đi đánh người Phi-li-tin nầy chăng? Đức
Giê-hô-va đáp cùng Đa-vít rằng: Hãy đi, đánh
người Phi-li-tin, và giải cứu Kê-i-la.
3 Song những người theo Đa-vít nói rằng:
Chính tại đây, trong xứ Giu-đa, chúng ta sợ hãi
thay, phương chi đi đến Kê-i-la mà đánh quân
lính Phi-li-tin!
4 Đa-vít lại cầu vấn Đức Giê-hô-va nữa; Đức
Giê-hô-va đáp cùng người rằng: Hãy chổi dậy,

đi xuống Kê-i-la; ta sẽ phó dân Phi-li-tin vào tay
ngươi.
5 Vậy, Đa-vít đi cùng những kẻ theo mình đến
Kê-i-la, đánh dân Phi-li-tin, làm cho chúng phải
thua lớn. Aáy Đa-vít giải cứu dân Kê-i-la là như
vậy.
6 Vả, khi A-bia-tha, con trai của A-hi-mê-léc, đi
trốn đến cùng Đa-vít tại Kê-i-la, thì có đem theo
cái ê-phót.
7 Người ta cho Sau-lơ hay rằng Đa-vít đã vào
trong Kê-i-la. Sau-lơ nói: Đức Chúa Trời phó nó
vào tay ta, bởi vì nó đã đi giam mình trong thành
có cửa có then.
8 Vậy, Sau-lơ chiêu hết thảy quân lính đặng đi
xuống Kê-i-la, vây phủ Đa-vít và những kẻ theo
người.
9 Nhưng Đa-vít biết rằng Sau-lơ toan mưu hại
mình, thì nói cùng thầy tế lễ A-bia-tha rằng: hãy
đem Ê-phót đến.
10 Đoạn, người cầu rằng: Lạy Giê-hô-va Đức
Chúa Trời của Y-sơ-ra-ên, tôi tớ của Chúa có hay
rằng Sau-lơ toan đi đến thành Kê-i-la, đặng phá
thành vì cớ tôi.
11 Các quan trưởng Kê-i-la sẽ nộp tôi vào tay
Sau-lơ chăng? Sau-lơ sẽ đi xuống y như lời tôi
tớ Chúa đã nghe nói chăng? Lạy Giê-hô-va Đức
Chúa Trời của Y-sơ-ra-ên, xin cho tôi tớ Chúa biết
điều đó. Đức Giê-hô-va đáp: Sau-lơ sẽ đi xuống.
12 Đa-vít lại hỏi rằng: Các quan trưởng Kê-i-la
sẽ nộp tôi và những kẻ theo tôi vào tay Sau-lơ
chăng? Đức Giê-hô-va đáp: Chúng nó sẽ nộp
các ngươi.

13 Bấy giờ, Đa-vít và những kẻ theo mình, ước
chừng sáu trăm người, đều đứng dậy đi ra khỏi
Kê-i-la, và rút ở nơi nào được thì ở. Sau-lơ hay
rằng Đa-vít đã thoát khỏi Kê-i-la, thì bỏ không
kéo binh đi.
14 Đa-vít ở trong đồng vắng, trên nơi cao hiểm
hóc, tức là ở trên núi tại đồng vắng Xíp. Sau-
lơ tìm kiếm người không ngớt; nhưng Đức Chúa
Trời chẳng phó người vào tay Sau-lơ.
15 Đa-vít thấy Sau-lơ đã kéo ra đặng hại mạng
sống mình, thì ở lại trong rừng của đồng vắng
Xíp.
16 Bấy giờ, Giô-na-than, con trai của Sau-lơ
đứng dậy, đi đến cùng Đa-vít ở trong rừng, làm
cho người vững lòng tin cậy nơi Đức Chúa Trời,
17 mà rằng: Chớ sợ chi, vì tay của Sau-lơ, cha
tôi, sẽ chẳng đụng đến anh đâu. Anh sẽ làm vua
Y-sơ-ra-ên, còn tôi sẽ làm tể tướng anh; Sau-lơ,
cha tôi, cũng biết rõ điều đó.
18 Hai người cùng lập giao ước tại trước mặt
Đức Giê-hô-va; đoạn, Đa-vít ở lại trong rừng, còn
Giô-na-than trở về nhà mình.
19 Dân Xíp đi lên cùng Sau-lơ tại Ghi-bê-a, mà
nói rằng: Đa-vít ẩn giữa chúng tôi, tại nơi đồn
trong rừng, trên gò Ha-ki-la, ở về phía nam của
đồng vắng.
20 Vậy, hỡi vua, hãy xuống, y theo lòng sở ước
của vua; chúng tôi chịu lo nộp hắn vào tay vua.
21 Sau-lơ đáp: Nguyện Đức Giê-hô-va ban
phước cho các ngươi, vì các ngươi có lòng
thương xót ta!
22 Hãy đi hỏi thăm cho chắc hơn nữa đặng biết

và xem xét chỗ hắn trú, và ai đã thấy hắn ở đó;
vì người ta có nói rằng hắn rất khôn quỉ.
23 Vậy, hãy xem xét và biết mọi nơi hắn ẩn,
đoạn trở về nói lại cùng ta cho chắc, thì ta sẽ đi
cùng các ngươi. Nếu hắn ở trong xứ, thì ta sẽ
tìm hắn trong hằng ngàn dân Giu-đa.
24 Vậy, chúng trổi dậy, đi về Xíp trước Sau-lơ;
còn Đa-vít và những kẻ theo người ở nơi đồng
vắng Ma-ôn, tại A-ra-ba về phía nam Giê-si-môn.
25 Sau-lơ và những kẻ theo người đi tìm Đa-vít.
Đa-vít hay được điều đó, bèn xuống hòn đá, và
ở trong đồng vắng Ma-ôn. Sau-lơ hay được, bèn
đuổi theo Đa-vít trong đồng vắng Ma-ôn.
26 Sau-lơ đi sườn núi bên nầy, còn Đa-vít và
bọn theo người đi sườn núi bên kia. Đa-vít vội
vàng chạy trốn đặng thoát khỏi Sau-lơ. Nhưng
lúc Sau-lơ và các đầy tớ bao phủ Đa-vít và bọn
theo người đặng hãm bắt,
27 thì có một sứ giả đến cùng Sau-lơ mà nói
rằng: Hãy mau mau trở về, vì dân Phi-li-tin đã
xâm phạm xứ ta.
28 Vậy, Sau-lơ thôi đuổi theo Đa-vít, đi đánh
dân Phi-li-tin. Bởi cớ ấy, người ta gọi chỗ nầy là
Hòn Đá Phân rẽ.
29 (024-1) Đoạn, Đa-vít đi lên khỏi đó, ngụ tại
trong đồn Eân-ghê-đi.

24

1 (024-2) Khi Sau-lơ đuổi theo Phi-li-tin trở về
rồi, có người đến nói cùng Sau-lơ rằng: Kìa, Đa-
vít ở trong đồng vắng Eân-ghê-đi.

2 (024-3) Sau-lơ bèn đem ba ngàn người chọn
trong cả dân Y-sơ-ra-ên, kéo ra đi kiếm Đa-vít và
những kẻ theo người cho đến các hòn đá của dê
rừng.
3 (024-4) Sau-lơ đi đến gần chuồng chiên ở trên
đường. Tại đó có một hang đá; Sau-lơ bèn vào
đó đặng đi tiện. Vả, Đa-vít và bọn theo người ở
trong cùng hang.
4 (024-5) Những kẻ theo Đa-vít nói cùng người
rằng: Nầy là ngày mà Đức Giê-hô-va có phán
cùng ông: Ta sẽ phó kẻ thù nghịch ngươi vào
tay ngươi. Hãy xử người tùy ý ông. Nhưng Đa-
vít đứng dậy, cắt trộm vạt áo tơi của Sau-lơ.
5 (024-6) Đoạn lòng người tự trách về điều
mình đã cắt vạt áo tơi của vua.
6 (024-7) Người nói cùng kẻ theo mình rằng:
Nguyện Đức Giê-hô-va chớ để ta phạm tội cùng
chúa ta, là kẻ chịu xức dầu của Đức Giê-hô-va,
mà tra tay trên mình người, vì người là kẻ chịu
xức dầu của Đức Giê-hô-va.
7 (024-8) Đa-vít nói những lời ấy quở trách
các kẻ theo mình, mà ngăn cản chúng xông vào
mình Sau-lơ. Sau-lơ đứng dậy, ra khỏi hang đá,
và cứ đi đường mình.
8 (024-9) Đoạn Đa-vít cũng chổi dậy, đi ra khỏi
hang đá, gọi Sau-lơ, mà nói rằng: Hỡi vua, chúa
tôi! Sau-lơ ngó lại sau mình, thì Đa-vít cúi mặt
xuống đất mà lạy.
9 (024-10) Đa-vít nói cùng Sau-lơ rằng: Nhân
sao vua nghe những lời của kẻ nói rằng: Đa-vít
kiếm thế làm hại vua?

10 (024-11) Kìa, hãy xem, chính mắt vua có thể
thấy được rằng ngày nay, trong hang đá, Đức
Giê-hô-va đã phó vua vào tay tôi. Có người biểu
giết vua; nhưng tôi dong-thứ cho vua, mà rằng:
ta không tra tay trên mình chúa ta, vì người là
đấng chịu xức dầu của Đức Giê-hô-va.
11 (024-12) Vậy, cha ôi! hãy xem cái vạt áo tơi
cha mà tôi cầm trong tay; bởi vì tôi có vạt ái
tơi của cha, mà không giết cha, thì nhân đó khá
biết và nhận rằng nơi tôi chẳng có sự ác, hoặc
sự phản nghịch, tôi chẳng có phạm tội gì với cha.
Còn cha, lại săn mạng sống tôi để cất nó đi. Đức
Giê-hô-va sẽ đoán xét cha và tôi.
12 (024-13) Đức Giê-hô-va sẽ báo thù cha cho
tôi, nhưng tôi không tra tay vào mình cha.
13 (024-14) Như câu cổ ngữ nói: Sự ác do kẻ ác
ra, nhưng tay tôi sẽ không đụng đến mình cha.
14 (024-15) Vua Y-sơ-ra-ên kéo ra đánh ai? Cha
đuổi theo ai? Một con chó chết! Một con bọ chét!
15 (024-16) Thế thì, Đức Giê-hô-va sẽ làm quan
xét, sẽ đoán xét cha và tôi; Ngài sẽ xem xét, binh
vực cớ lý tôi, và xử cách công bình mà giải cứu
tôi khỏi tay cha.
16 (024-17) Khi Đa-vít nói xong các lời nầy, thì
Sau-lơ đáp rằng: Hỡi Đa-vít, con ta, có phải tiếng
con chăng? Sau-lơ cất tiếng lên khóc,
17 (024-18) nói cùng Đa-vít rằng: Con thật công
bình hơn cha; vì con có lấy điều thiện mà báo
điều ác cha đã làm cho con.
18 (024-19) Ngày nay, con đã tỏ ra con lấy điều
thiện đối cùng cha; vì Đức Giê-hô-va đã phó cha
vào tay con, song con không có giết cha.

19 (024-20) Khi người nào gặp kẻ thù nghịch
mình, há để cho nó đi bình yên vô sự sao?
Nguyện Đức Giê-hô-va lấy điều thiện báo cho con
về sự con đã làm cho cha ngày nay!
20 (024-21) Quả hẳn ta biết rằng con sẽ làm vua,
và nước Y-sơ-ra-ên sẽ bền lâu ở trong tay con.
21 (024-22) Vậy bây giờ, hãy nhân danh Đức
Giê-hô-va thề cùng ta rằng con sẽ chẳng diệt
dòng dõi ta, và chẳng hủy danh ta khỏi nhà tổ
phụ ta.
22 (024-23) Đa-vít lập lời thề cùng Sau-lơ. Sau-
lơ bèn trở về nhà mình; còn Đa-vít và các kẻ theo
người trở lên nơi đồn.

25

1 Kế ấy, Sa-mu-ên qua đời; cả Y-sơ-ra-ên nhóm
lại đặng than khóc người; rồi chôn người trong
nhà người tại Ra-ma. Đa-vít bèn đứng dậy, đi
xuống đồng vắng Pha-ran.
2 Vả, có một người ở Ma-ôn, còn sản nghiệp nó
thì ở Cạt-mên. Người rất giàu, có ba ngàn chiên,
và một ngàn dê; người đang ở Cạt-mên đặng hớt
lông chiên mình.
3 Người nầy tên là Na-banh, và vợ là A-bi-ga-in;
vợ thì thông minh tốt đẹp, còn chồng thì cứng
cỏi hung ác, thuộc về dòng Ca-lép.
4 Đa-vít ở trong rừng hay rằng Na-banh hớt
lông chiên,
5 bèn sai mười gã trai trẻ đi mà dặn rằng: Hãy
đi lên Cạt-mên, tìm Na-banh, nhân danh ta chào
người,

6 và nói rằng: Nguyện ông được bình yên,
nguyện nhà ông cũng được bình yên; phàm vật
gì thuộc về ông đều được bình yên!
7 Và bây giờ, tôi có hay rằng ông có những thợ
hớt lông chiên. Trong lúc các kẻ chăn chiên ông
ở gần chúng tôi, chúng tôi chẳng hề khuấy khuất
chúng nó; và trọn hồi chúng nó ở tại Cạt-mên,
chẳng có thiếu mất gì hết.
8 Hãy hỏi tôi tớ ông về điều đó, chúng nó sẽ
nói cùng ông. Vậy, xin các gã trai trẻ được ơn
trước mặt ông, vì chúng tôi đến trong ngày tốt
lành; hễ tay ông tìm thấy vật gì, hãy ban cho các
tôi tớ ông, và cho con ông là Đa-vít.
9 Vậy, các gã trai trẻ của Đa-vít đi đến nhân
danh Đa-vít lặp lại cho Na-banh mọi lời ấy; đoạn
nín lặng;
10 Nhưng Na-banh đáp cùng các tôi tớ Đa-vít
rằng: Ai là Đa-vít? Ai là con trai của Y-sai?
Những tôi tớ trốn khỏi chủ mình, ngày nay lấy
làm đông thay!
11 Lẽ nào ta sẽ lấy bánh, nước, và thịt ta dọn
sẵn cho các thợ hớt lông chiên mà cho những kẻ
chẳng biết ở đâu đến sao?
12 Những gã trai trẻ của Đa-vít thối đường trở
về. Đến nơi, chúng nó thuật lại các lời ấy cho
Đa-vít nghe.
13 Đa-vít bèn nói cùng các người theo mình
rằng: Mỗi người trong chúng ta hãy đeo gươm
mình. Chúng đeo gươm mình, và Đa-vít cũng
đeo gươm của người. Ước chừng bốn trăm người
đi lên theo Đa-vít, còn hai trăm người ở lại giữ

đồ vật.
14 Có một đứa đầy tớ báo tin cho A-bi-ga-in, vợ
của Na-banh, rằng: Đa-vít có sai những sứ giả
từ đồng vắng đến chào chủ chúng tôi, nhưng
Na-banh ở gắt gỏng cùng họ.
15 Song trọn lúc chúng tôi ở gần những người
ấy tại trong đồng, thì họ rất tử tế cùng chúng
tôi, chúng tôi không bị khuấy khuất, và chẳng
thiếu mất vật chi hết.
16 Bao lâu chúng tôi ở gần các người đó, lo chăn
bầy chiên chúng tôi, thì ngày và đêm họ dường
như tường che cho chúng tôi.
17 Vậy bây giờ, khá xem xét điều bà phải làm;
vì đã định giáng tai họa trên chủ chúng tôi và
trên cả nhà người; chủ dữ quá, không có ai nói
cùng người được.
18 A-bi-ga-in vội vàng lấy hai trăm ổ bánh, hai
bầu da rượu nho, năm con chiên đực nấu chín,
năm đấu hột rang, một trăm bánh nho khô, và
hai trăm bánh trái vả khô, chất trên lưng lừa.
19 Đoạn, người nói cùng các tôi tớ rằng: Hãy
đi trước ta, ta sẽ đi theo các ngươi. Nhưng nàng
không nói chi hết cùng Na-banh, chồng mình.
20 Nàng cỡi lừa đi xuống theo một con đường
có núi bao phủ, thì Đa-vít và những kẻ theo
người cũng đi xuống đụng mặt nàng; nàng bèn
gặp các người đó.
21 Vả, Đa-vít có nói rằng: Vậy, thật lấy làm
luống công cho ta đã gìn giữ mọi vật của người
nầy có trong đồng vắng, đến đỗi chẳng thiếu
mất gì hết. Còn hắn lại lấy oán trả ơn.

22 Nguyện Đức Chúa Trời xử kẻ thù nghịch của
Đa-vít thật cho nặng nề! Từ đây đến mai, phàm
vật gì thuộc về Na-banh, ta sẽ chẳng để còn lại
vật nhỏ hơn hết.
23 Khi a-bi-ga-in thấy Đa-vít, liền lật đật xuống
lừa mình, và sấp mình xuống đất tại trước mặt
Đa-vít mà lạy.
24 Vậy, nàng phục dưới chân người mà nói
rằng: Lạy chúa, lỗi về tôi, về tôi! Xin cho phép
con đòi ông nói trước mặt ông; xin hãy nghe các
lời của con đòi ông.
25 Xin chúa chớ kể đến người hung ác kia, là
Na-banh; vì tánh hắn thật hiệp với nghĩa tên
hắn: tên hắn là Na-banh, và nơi hắn có sự điên
dại. Còn tôi, là con đòi chúa, chẳng có thấy
những người chúa đã sai đến.
26 Bây giờ, Đức Giê-hô-va đã ngăn chúa đến
làm đổ huyết ra, và lấy chính tay mình mà báo
thù; tôi chỉ Đức Giê-hô-va hằng sống và mạng
sống của chúa mà thề: nguyện các thù nghịch
chúa và kẻ tìm hại chúa đều như Na-banh!
27 Và bây giờ, nầy là lễ vật mà con đòi chúa
đem đến dâng cho chúa, để phát cho các người
đi theo sau.
28 Xin hãy tha lỗi cho con đòi chúa! Đức Giê-
hô-va quả hẳn sẽ lập nhà chúa được bền lâu, vì
chúa đánh giặc cho Đức Giê-hô-va, và trọn đời
chúa sẽ chẳng tìm thấy một sự ác nơi chúa.
29 Nếu có ai dấy lên đặng bắt bớ và hại mạng
sống chúa, thì Giê-hô-va đức Chúa Trời của chúa
sẽ gìn giữ mạng sống của chúa trong bọc những

người sống; còn mạng sống của kẻ thù nghịch
chúa, Đức Giê-hô-va sẽ ném ra xa như khỏi trành
ném đá vậy.
30 Khi đức Giê-hô-va đã làm cho chúa tôi mọi
sự lành mà Ngài đã hứa, và khi Ngài đã lập người
làm đầu Y-sơ-ra-ên,
31 thì ước gì chúa tôi không phàn nàn và không
bị lòng cắn rức vì đã vô cớ làm đổ máu ra và báo
thù cho mình! Lại khi Đức Giê-hô-va đã làm ơn
cho chúa tôi, nguyện chúa nhớ đến con đòi của
chúa!
32 Đa-vít đáp cùng A-bi-ga-in rằng: Đáng ngợi
khen Giê-hô-va Đức Chúa Trời của Y-sơ-ra-ên, vì
đã sai ngươi đến đón ta ngày nay!
33 Đáng khen sự khôn ngoan ngươi và chúc
phước cho ngươi, vì ngày nay đã cản ta đến làm
đổ huyết và ngăn ta dùng chính tay mình mà
báo thù cho mình.
34 Nhưng ta chỉ Giê-hô-va Đức Chúa Trời hằng
sống của Y-sơ-ra-ên, là Đấng đã cản ta làm điều
ác, mà thề rằng, nếu nàng không vội vàng đến
đón ta, thì đến sáng mai, phàm vật gì thuộc về
Na-banh sẽ chẳng còn lại vật mọn hơn hết.
35 Vậy, Đa-vít nhận lễ vật do nơi tay nàng đem
đến cho người, và nói rằng: Hãy trở lên nhà
ngươi bình an. Hãy xem, ta đã nghe theo tiếng
ngươi, và tiếp ngươi tử tế.
36 Khi A-bi-ga-in trở về cùng Na-banh, thì Na-
banh đang ăn tiệc trong nhà mình, thật như yến
tiệc của vua vậy. Na-banh có lòng vui vẻ và say
lắm. A-bi-ga-in không tỏ cho người biết điều gì
hoặc cần kíp hay chăng, cho đến khi sáng.

37 Nhưng sáng mai, khi Na-banh đã giã say
rồi, vợ người thuật lại hết, lòng người bèn kinh
hoảng, trở thành như đá.
38 Cách chừng mười ngày sau, Đức Giê-hô-va
đánh Na-banh, và người chết.
39 Khi Đa-vít hay Na-banh đã chết, thì nói rằng:
Đáng ngợi khen Đức Giê-hô-va thay, vì đã xử
đoán sự sỉ nhục mà tôi bị bởi Na-banh, và đã
giữ tôi tớ Ngài khỏi làm điều ác! Đức Giê-hô-va
đã khiến sự hung ác của Na-banh đổ lại trên đầu
hắn! Đoạn, Đa-vít sai người đến hỏi A-bi-ga-in
làm vợ mình.
40 Những tôi tớ Đa-vít đến tìm A-bi-ga-in, tại
Cạt-mên, mà nói rằng: Đa-vít sai chúng tôi đến
cùng nàng, vì người toan lấy nàng làm vợ.
41 Nàng bèn chổi dậy, sấp mình xuống đất, mà
nói rằng: Nầy con đòi của chúa sẽ làm tôi mọi
chúa đặng rửa chân các tôi tớ của chúa tôi.
42 Đoạn, A-bi-ga-in vụt đứng dậy, cỡi lừa mình,
có năm con đòi đồng theo, mà đi với các sứ giả
của Đa-vít, đặng làm vợ người.
43 Đa-vít cũng có cưới A-hi-nô-am, ở Gít-rê-ên,
và cả hai đều làm vợ người.
44 Vả, Sau-lơ đã gả Mi-canh, con gái mình, và
là vợ của Đa-vít cho Phanh-ti, con trai của La-ít,
người Ga-lim.

26

1 Dân Xíp lại đến tìm Sau-lơ tại Ghi-bê-a, mà
nói rằng: Đa-vít há chẳng ẩn tại trên gò Ha-ki-la,
đối ngang đồng vắng sao?

2 Sau-lơ bèn chổi dậy kéo ba ngàn tinh binh
của Y-sơ-ra-ên, đi xuống đồng vắng Xíp đặng
tìm Đa-vít.
3 Sau-lơ đóng trại trên gò Ha-ki-la, đối ngang
đồng vắng, tại nơi đầu đường. Đa-vít ở trong
đồng vắng. Khi thấy Sau-lơ đến đuổi theo mình,
4 bèn sai kẻ do thám đi, và biết chắc rằng Sau-
lơ đã đến.
5 Bấy giờ, Đa-vít chổi dậy, đi đến tận nơi Sau-lơ
hạ trại; người cũng thấy nơi ngủ của Sau-lơ và
của Aùp-ne, con trai Nê-rơ, là quan tổng binh
của người. Sau-lơ ngủ tại đồn, có đạo binh đóng
trại xung quanh mình.
6 Đa-vít cất tiếng nói cùng A-hi-mê-léc, người
Hê-tít, và A-bi-sai, con trai của Xê-ru-gia, em của
Giô-áp, rằng: Ai muốn đi cùng ta xuống dinh
Sau-lơ? A-bi-sai đáp: Tôi sẽ đi xuống với ông.
7 Vậy, Đa-vít và A-bi-sai lúc ban đêm, vào giữa
quân lính, thấy Sau-lơ đang ngủ, nằm trong đồn,
cây giáo cặm dưới đất tại nơi đầu giường. Aùp-
ne và quân lính nằm ở xung quanh người.
8 A-bi-sai nói cùng Đa-vít rằng: Ngày nay Đức
Chúa Trời đã phó kẻ thù nghịch ông vào tay ông.
Xin cho phép tôi lấy giáo đâm người chỉ một cái
mà cặm người xuống đất; chẳng cần phải đâm
lại.
9 Nhưng Đa-vít bảo A-bi-sai rằng: Đừng giết
người; ai có thể tra tay trên kẻ chịu xức dầu của
Đức Giê-hô-va mà không bị phạt?
10 Người tiếp rằng: Ta chỉ Đức Giê-hô-va hằng
sống mà thề, Đức Giê-hô-va chắc sẽ đánh người,

hoặc khi người đến k” định mà chết, hoặc khi
người ra trận mà bị diệt vong.
11 Nguyện Đức Giê-hô-va giữ, chớ cho tôi tra
tay vào kẻ chịu xức dầu của Ngài! Ta xin ngươi
chỉ hãy lấy cây giáo nơi đầu giường người cùng
cái bình nước, rồi chúng ta hãy đi.
12 Như vậy, Đa-vít lấy cây giáo và bình nước
nơi đầu giường của Sau-lơ, rồi hai người đi.
Không ai thấy hay là biết, và cũng chẳng ai
tỉnh thức; hết thảy đều ngủ, vì Đức Giê-hô-va
đã khiến sự ngủ mê giáng trên chúng nó.
13 Đoạn, Đa-vít sang qua bên kia, dừng lại tại
trên chót núi, xa trại quân. có một khoảng xa
cách nhau.
14 Người gọi quân lính với Aùp-ne, con trai Nê-
rơ mà nói rằng: Aùp-ne, người chẳng đáp lời
sao? Aùp-ne đáp rằng: Ngươi là ai mà kêu la
cùng vua?
15 Đa-vít đáp cùng Aùp-ne rằng: Nào, ngươi
há chẳng phải là một dõng sĩ sao? Trong Y-sơ-
ra-ên ai bằng ngươi? Vậy, sao ngươi không canh
giữ vua, là chúa của ngươi? Có kẻ trong dân sự
đã đến muốn giết vua chúa ngươi.
16 Điều ngươi đã làm đó chẳng tốt đâu. Ta chỉ
Đức Giê-hô-va hằng sống mà thề, ngươi đáng
chết, vì không canh giữ chúa ngươi, là đấng
chịu xức dầu của Đức Giê-hô-va. Bây giờ, hãy
xem thử, cây giáo của vua và bình nước nơi đầu
giường vua ở đâu?
17 Sau-lơ nhận biết tiếng của Đa-vít, bèn nói
rằng: Hỡi Đa-vít, con ta, có phải tiếng con

chăng? Đa-vít thưa rằng: Hỡi vua chúa tôi, ấy
là tiếng tôi.
18 Người tiếp: Cớ sao chúa đuổi theo tôi tớ chúa
như vậy? Tôi có làm điều gì, và tay tôi đã phạm
tội ác chi?
19 Bây giờ, xin vua hãy lắng nghe lời của tôi
tớ vua. Nếu Đức Giê-hô-va xui giục vua hại tôi,
nguyện Ngài nhậm mùi thơm của lễ, nhưng nếu
là loài người, nguyện chúng bị rủa sả trước mặt
Đức Giê-hô-va; vì ngày nay chúng đuổi tôi đi
khỏi chỗ dành cho tôi trong sản nghiệp của Đức
Giê-hô-va, và chúng nói rằng: Hãy đi, thờ tà
thần.
20 Oâi! nguyện huyết tôi chớ chảy ra trên đất
cách xa mặt Đức Giê-hô-va; vì vua Y-sơ-ra-ên đã
kéo ra đặng tìm một con bọ chét, như người ta
đuổi theo chim đa đa trong núi vậy.
21 Bấy giờ, Sau-lơ nói: Ta có phạm tội; hỡi Đa-
vít, con ta, hãy trở lại! Ta sẽ chẳng làm hại cho
con nữa, vì ngày nay, con đã kính nể mạng sống
ta. Thật, ta đã làm điên cuồng, phạm một lỗi rất
trọng.
22 Đa-vít nói: Nầy là cây giáo của vua; hãy cho
một gã trai trẻ của vua đi qua đây mà lấy đi.
23 Đức Giê-hô-va sẽ báo trả cho mọi người tùy
theo sự công bình và trung tín của người; vì ngày
nay Ngài đã phó vua vào tay tôi, mà tôi không
khứng tra tay vào đấng chịu xức dầu của Đức
Giê-hô-va.
24 Ngày nay, tôi lấy mạng sống vua làm quí
trọng thế nào, thì Đức Giê-hô-va cũng sẽ lấy
mạng sống tôi làm quí trọng thể ấy, và giải cứu

tôi khỏi các hoạn nạn.
25 Sau-lơ nói cùng Đa-vít rằng: Hỡi Đa-vít, con
ta, nguyện con được phước! Quả thật, con sẽ
làm công việc lớn lao và được thắng hơn. Đoạn,
Đa-vít cứ đi lối mình, còn Sau-lơ trở về nơi người.

27

1 Đa-vít nói thầm nghĩ rằng: Chắc một ngày
kia, ta sẽ chết bởi tay Sau-lơ. Ta chẳng làm chi
hay hơn bằng trốn trong xứ Phi-li-tin, thì Sau-lơ
sẽ chẳng còn kiếm ta trong cả địa phận Y-sơ-ra-
ên nữa. Như vậy, ta sẽ thoát khỏi tay người.
2 Vậy, Đa-vít chổi dậy, cùng sáu trăm người
theo mình, sang qua đến A-kích, con trai Ma-óc,
vua Gát.
3 Đa-vít và những kẻ theo người ở cùng A-kích
tại Gát, mỗi người có gia quyến mình. Đa-vít
có hai vợ theo, tức là A-hi-nô-am ở Gít-rê-ên và
A-bi-ga-in, trước làm vợ của Na-banh ở Cạt-mên.
4 Sau-lơ hay rằng Đa-vít trốn đến Gát, thì thôi
đuổi theo người.
5 Đa-vít nói cùng A-kích rằng: Nếu tôi được
ơn trước mặt vua, xin hãy nhường cho tôi một
nơi nào thuộc về các thành ở ngoài đồng bằng,
để tôi ở đó. Vì tôi tớ vua ở trong đế đô với vua
mà chi?
6 Vậy, trong ngày đó A-kích ban Xiếc-lác cho
người; bởi cớ ấy, Xiếc-lác thuộc về vua Giu-đa
cho đến ngày nay.
7 Thì giờ Đa-vít ngụ trong xứ dân Phi-li-tin là
một năm bốn tháng.

8 Đa-vít và những kẻ theo người đi loán đến
đất dân Ghê-su-rít, dân Ghiệt-xít, và dân A-ma-
léc, là những dân tộc từ lâu đời ở miền lân cận
Su-rơ cho đến xứ Ê-díp-tô.
9 Đa-vít phá hủy xứ nầy, chẳng để một người
nam hay nữ còn sống; cướp lấy chiên, bò, lừa,
lạc đà, và áo xống; đoạn, trở về cùng A-kích.
10 A-kích hỏi: Ngày nay, ngươi đi xâm đoạt nơi
nào? Đa-vít đáp: Trong miền nam đất Giu-đa,
miền nam đất dân Ghê-ra-mê-lít, và miền nam
đất dân Kê-nít.
11 Đa-vít chẳng chừa một người nam hay nữ
còn sống đặng dẫn về Gát; vì nói rằng, e chúng
nó sẽ cáo chúng ta mà rằng: Đó là điều Đa-vít đã
làm. Trọn lúc Đa-vít ngụ trong xứ dân Phi-li-tin,
thường hay làm như vậy.
12 Cho nên A-kích tin Đa-vít, mà rằng: Hắn
làm cho hắn bị gớm ghiếc nơi Y-sơ-ra-ên, là dân
sự hắn, nên chắc hắn sẽ làm tôi tớ ta đời đời.

28

1 Về lối nầy, dân Phi-li-tin hiệp với các cơ binh
làm một đạo đặng giao chiến cùng Y-sơ-ra-ên. A-
kích nói cùng Đa-vít rằng: Ngươi phải biết rằng
ngươi và những kẻ theo ngươi sẽ đi ra trận cùng
ta.
2 Đa-vít đáp cùng A-kích rằng: Vua sẽ thấy
điều tôi tớ vua làm. A-kích nói cùng Đa-vít rằng:
Thế thì, ta sẽ lập ngươi làm thị vệ ta luôn luôn.
3 Vả, Sa-mu-ên đã qua đời; cả Y-sơ-ra-ên để
tang cho người, và người ta chôn người tại Ra-

ma, thành của người. Sau-lơ đã trừ khỏi xứ
những đồng cốt và những thầy tà thuật.
4 Vậy, dân Phi-li-tin nhóm hiệp, đến đóng trại
nơi Su-nem. Còn Sau-lơ cũng hiệp hết thảy Y-sơ-
ra-ên, và chúng đóng trại tại Ghinh-bô-a.
5 Nhưng khi Sau-lơ thấy trại quân Phi-li-tin, thì
sợ và lòng rung động lắm.
6 Người cầu vấn Đức Giê-hô-va; song Đức Giê-
hô-va không đáp lời, hoặc bằng chiêm bao, hoặc
bằng u-rim, hay là bởi các đấng tiên tri.
7 Sau-lơ nói cùng các tôi tớ mình rằng: Hãy
kiếm cho ta một người đàn bà biết cầu vong; ta
sẽ đi đến người mà cầu vấn. Các tôi tớ thưa rằng:
Tại Eân-đô-rơ có một người đàn bà cầu vong,
8 Sau-lơ giả dạng mặc những áo khác, đi đem
theo hai người, rồi đến nhà người đàn bà nầy lúc
ban đêm. Sau-lơ nói: Xin ngươi hãy cầu vong mà
bói cho ta, và hãy vời lên kẻ ta sẽ chỉ cho ngươi.
9 Người đàn bà đáp rằng: Oâng biết rõ điều
Sau-lơ đã làm, thể nào người trừ khỏi xứ những
đồng-cốt và thầy tà thuật. Vậy, cớ sao ông lại gài
bẫy đặng giết tôi?
10 Sau-lơ chỉ Đức Giê-hô-va thề cùng người
rằng: Ta chỉ Đức Giê-hô-va hằng sống mà thề,
sẽ chẳng xảy đến cho ngươi một điều hại chi về
việc nầy đâu!
11 Bấy giờ, người đàn bà nói: Tôi phải cầu ai
trước mặt ông? Sau-lơ đáp: Hãy cầu Sa-mu-ên.
12 Khi người đàn bà thấy Sa-mu-ên, bèn la tiếng
lớn nói cùng Sau-lơ rằng: Cớ sao ông gạt tôi?
Oâng là Sau-lơ!

13 Vua đáp cùng người rằng: Chớ sợ; nhưng
ngươi thấy chi? Người đáp: Tôi thấy một vì thần
ở dưới đất lên.
14 Vua hỏi: Mặt mày ra sao? Người đáp: Aáy
là một ông già ở dưới lên, mặc một cái áo tơi.
Sau-lơ hiểu là Sa-mu-ên, bèn cúi đầu, sấp mình
xuống đất và lạy.
15 Sa-mu-ên hỏi Sau-lơ rằng: Nhân sao ngươi
quấy sự yên tịnh ta mà gọi ta lên? Sau-lơ đáp:
Tôi bị hoạn nạn lớn; vì dân Phi-li-tin tranh chiến
với tôi, và Đức Chúa Trời đã lìa khỏi tôi. Ngài
không trả lời cho tôi, hoặc bởi các đấng tiên tri,
hoặc bởi chiêm bao. Vậy, tôi đã vời ông lên, để
ông bảo cho tôi biết điều tôi phải làm.
16 Sa-mu-ên đáp: Nhân sao ngươi cầu vấn ta,
bởi vì Đức Giê-hô-va đã lìa khỏi ngươi và trở nên
thù nghịch ngươi?
17 Đức Giê-hô-va làm y như Ngài đã phán bởi
miệng ta. Đức Giê-hô-va đoạt lấy nước khỏi tay
ngươi mà ban cho kẻ lân cận ngươi là Đa-vít.
18 Ngươi không vâng theo lời phán của Đức
Giê-hô-va và không làm cho A-ma-léc cảm biết
cơn giận phừng của Ngài; vì cớ đó nên ngày nay
Đức Giê-hô-va đãi ngươi cách nầy.
19 Vả lại, Đức Giê-hô-va sẽ phó Y-sơ-ra-ên và
ngươi vào tay dân Phi-li-tin. Ngày mai ngươi và
các con trai ngươi sẽ ở một nơi với ta. Đức Giê-
hô-va cũng sẽ phó đạo binh Y-sơ-ra-ên vào tay
dân Phi-li-tin.
20 Sau-lơ liền té nằm dài xuống đất, vì các
lời của Sa-mu-ên khiến người sợ hoảng; và lại,
người đã kiệt sức, bởi trọn ngày và đêm đó người

không có ăn chi.
21 Bấy giờ, người đàn bà đó đến gần Sau-lơ,
thấy người bối rối, bèn nói rằng: Nầy con đòi
vua đã vâng theo tiếng vua. Tôi đã liều mạng
mình đặng vâng theo các lời vua dạy.
22 Vậy bây giờ, vua cũng hãy nghe lời của con
đòi vua: Tôi xin đặt trước mặt vua một miếng
bánh, để vua ăn bổ sức, đặng lên đường.
23 Sau-lơ từ chối mà rằng: Ta không ăn.
Nhưng các đầy tớ người và người đàn bà ép
nài quá đến đỗi người phải xuôi theo lời chúng;
người bèn chổi dậy khỏi đất và ngồi trên giường.
24 Người đàn bà ấy có một con bò con mập,
bèn lật đật giết nó; đoạn lấy bột mì nhồi và làm
bánh không men,
25 để trước mặt Sau-lơ và các đầy tớ người.
Aên xong, chúng trổi dậy và đi nội đêm đó.

29

1 Dân Phi-li-tin nhóm hiệp hết thảy các đạo
quân tại A-phéc, còn dân Y-sơ-ra-ên đóng trại
gần suối Gít-rê-ên.
2 Các quan trưởng dân Phi-li-tin và đạo quân
kéo ra trước từng trăm từng ngàn; còn Đa-vít và
những kẻ theo người đi hậu-tập với A-kích.
3 Bấy giờ, các quan trưởng dân Phi-li-tin nói
rằng: Những người Hê-bơ-rơ đó là ai? A-kích
đáp rằng: Aáy là Đa-vít, tôi tớ của Sau-lơ, vua
Y-sơ-ra-ên, ở với ta đã lâu ngày chầy năm. Từ
ngày người sang nơi chúng ta cho đến bây giờ,
ta chẳng thấy lỗi gì nơi người.

4 Các quan trưởng Phi-li-tin nổi giận, nói với
A-kích rằng: Hãy đuổi người nầy trở về chỗ ông
đã lập hắn, chớ cho hắn đi đánh giặc với chúng
ta, e trong lúc chiến đấu, hắn trở lòng nghịch
chúng ta chăng; vì hắn làm thế nào cho được
hòa cùng chủ mình, há chẳng phải nhờ những
thủ cấp của chúng ta sao?
5 Há chẳng phải về Đa-vít này mà người nữ
hát trong cuộc nhảy múa rằng: Sau-lơ giết hàng
ngàn, Còn Đa-vít giết hàng vạn?
6 Vậy, A-kích gọi Đa-vít mà nói rằng: Ta chỉ
Đức Giê-hô-va hằng sống mà thề, ngươi vốn một
người ngay thẳng, ta thích ngươi vào ra trong
trại quân với ta, vì từ ngày ngươi đến cùng ta
cho tới ngày nay, ta chẳng tìm thấy nơi ngươi
điều chi đáng trách. Nhưng ngươi không đẹp
lòng các quan trưởng.
7 Vậy bây giờ, hãy lui về và đi bình an, hầu cho
khỏi mất lòng các quan trưởng Phi-li-tin.
8 Đa-vít nói với A-kích rằng: Tôi có làm điều
gì, và từ khi tôi ở gần vua đến ngày nay, vua có
tìm thấy điều chi nên quở trách nơi tôi tớ vua,
mà tôi không được đi đánh quân thù nghịch của
chúa tôi, là vua?
9 A-kích đáp với Đa-vít rằng: Ta biết điều đó,
ngươi vốn đẹp lòng ta như một thiên sứ của Đức
Chúa Trời. Nhưng các quan trưởng Phi-li-tin có
nói: Hắn sẽ không lên đánh trận cùng chúng ta.
10 Aáy vậy, ngươi và những đầy tớ của chủ
ngươi đã đến cùng ngươi, hãy dậy sớm; phải,
hãy dậy sớm, và vừa khi trời sáng, hãy đi đi.

11 Vậy, Đa-vít và các kẻ theo người dậy sớm,
để vừa sáng mai đi trở về trong xứ dân Phi-li-
tin; còn dân Phi-li-tin đi lên Gít-rê-ên.

30

1 Khỏi ba ngày, khi Đa-vít với những kẻ theo
mình đến Xiếc-lác, thì dân A-ma-léc đã loán đến
miền nam cùng Xiếc-lác, xông vào Xiếc-lác và
đã phóng hỏa nó.
2 Chúng bắt lấy các người nữ và hết thảy kẻ
lớn nhỏ ở tại đó. Chúng nó chẳng giết một ai,
song khi đi, có dẫn tù hết thảy.
3 Khi Đa-vít và những kẻ theo người đến
thành, thì thành đã bị lửa cháy; vợ, con trai, con
gái của chúng đều đã bị dẫn tù.
4 Bấy giờ, Đa-vít và những kẻ theo người đều
cất tiếng lên khóc, khóc đến đổi không còn sức
khóc nữa.
5 Hai người vợ của Đa-vít cũng bị dẫn tù, tức
A-hi-nô-am ở Gít-rê-ên, và A-bi-ga-in trước làm
vợ của Na-banh tại Cạt-mên.
6 Đa-vít bị sự hoạn nạn lớn, vì dân sự toan ném
đá người, bởi hết thảy đều có tâm hồn đầy cay
đắng, vì cớ mất con trai và con gái mình. Nhưng
Đa-vít được sức mạnh nơi Giê-hô-va Đức Chúa
Trời mình.
7 Người nói cùng thầy tế lễ A-bia-tha rằng: Ta
xin thầy hãy đem ê-phót cho ta. A-bia-tha đem
ê-phót cho Đa-vít.
8 Đa-vít cầu vấn Đức Giê-hô-va rằng: Tôi phải
đuổi theo đạo binh nầy chăng? Tôi sẽ theo kịp
chăng? Đức Giê-hô-va phán rằng: Hãy khởi đuổi

theo nó; quả thật ngươi sẽ theo kịp, và giải cứu
hết thảy những kẻ bị bắt.
9 Vậy, Đa-vít ra đi cùng sáu trăm người theo
mình. Đến khe Bê-sô, những người mệt mỏi bèn
dừng lại.
10 Đa-vít cứ đuổi theo với bốn trăm người, vì
hai trăm người kia đã dừng lại, lấy làm mệt nhọc
quá, không thể qua khe Bê-sô được.
11 Bọn của Đa-vít gặp một người Ê-díp-tô trong
đồng ruộng, bèn dẫn đến cùng Đa-vít. Người ta
cho người nầy bánh ăn nước uống;
12 cũng ban cho người ăn một cái bánh trái vả
khô và hai bánh nho khô. Người ăn, bèn được
hồi sức lại; vì trong ba ngày ba đêm người không
ăn, không uống chi hết.
13 Đa-vít hỏi người rằng: Ngươi ở với ai? và
ở đâu đến? Người thưa rằng: Tôi là một người
Ê-díp-tô tuổi trẻ, làm tôi tớ của một người A-ma-
léc; chủ tôi bỏ tôi đã ba ngày rồi, vì tôi đau.
14 Chúng tôi có loán đến đất miền nam của dân
Kê-rê-thít, địa phận Giu-đa, và đến phía nam Ca-
lép, và chúng tôi đã đốt Xiếc-lác.
15 Đa-vít hỏi: Ngươi khứng dẫn ta đến cơ binh
nầy chăng? Người đó thưa rằng: Hãy chỉ danh
Đức Chúa Trời mà thề cùng tôi rằng ông sẽ
chẳng giết tôi, hoặc nộp tôi cho chủ tôi, thì tôi
sẽ dẫn ông đến cơ binh đó.
16 Người Ê-díp-tô dẫn họ đến; họ thấy dân A-
ma-léc tràn ra khắp xứ, ăn uống và chơi giỡn, vì
cớ của cướp rất nhiều mà chúng nó đã đoạt lấy

ở trong xứ Phi-li-tin và trong xứ Giu-đa.
17 Đa-vít đánh chúng nó từ tảng sáng ngày đó
cho đến chiều ngày sau; trừ ra bốn trăm người
trai trẻ cỡi lạc đà chạy trốn, thì chẳng một ai
thoát khỏi.
18 Đa-vít thâu lại mọi vật dân A-ma-léc đã cướp
lấy, và cũng giải cứu hai vợ mình nữa.
19 Chẳng thiếu một ai, hoặc nhỏ hay lớn, hoặc
gái hay trai, hoặc là một phần hóa tài nào mà
dân A-ma-léc đã cướp lấy: Đa-vít đem về hết
thảy.
20 Người cũng bắt lại bò và chiên. Quân lính
của Đa-vít đi đầu bầy nầy, mà nói rằng: Nầy là
của Đa-vít bắt được.
21 Đa-vít trở về cùng hai trăm người trước
kia bị mệt nhọc quá, theo người không nổi,
mà người đã để lại gần bên khe Bê-sô. Hai
trăm người ấy đi tới đón Đa-vít và đạo binh
theo người. Đa-vít lại gần, hỏi chúng mạnh giỏi
chăng.
22 Nhưng hết thảy kẻ hung ác, kẻ côn đồ ở
trong bọn Đa-vít cất tiếng nói rằng: Bởi vì chúng
nó không đi cùng chúng ta, chúng ta sẽ không
nhường cho chúng nó một phần của cải nào mà
chúng ta đã lấy được, chỉ trả lại vợ và con của
mỗi người mà thôi. Chúng nó hãy dẫn họ mà đi
đi!
23 Nhưng Đa-vít đáp rằng; Hỡi anh em, chớ
làm như vậy về vật mà Đức Giê-hô-va đã ban
cho chúng ta; Ngài đã gìn giữ ta, phó cho ta đạo
binh đã đến đánh chúng ta.
24 Vậy, ai theo lời định ước của các ngươi

được? Phần của kẻ ra trận và phần của kẻ giữ
đồ vật phải bằng nhau; chúng sẽ chia cho nhau
vậy.
25 Kể từ ngày ấy, Đa-vít lập điều đó làm luật và
lệ trong Y-sơ-ra-ên, hãy còn đến ngày nay.
26 Vậy, Đa-vít trở về Xiếc-lác và gởi một phần
của cướp cho các trưởng lão Giu-đa, tức là bạn
hữu người, mà nói rằng: Nầy là một lễ vật cho
các ông do của cướp lấy nơi kẻ thù nghịch Đức
Giê-hô-va.
27 Người gởi cho những người ở Bê-tên, Ra-
mốt, miền Nam, Giạt-thia
28 cho những người ở A-rô-e, Síp-mốt, Ê-thê-
mô-a,
29 cho những người ở Ra-canh và ở các thành
của dân Giê-rách-mê-lít, cho người ở các thành
Kê-nít,
30 cho người ở Họt-ma, Bọt-a-san, A-tát,
31 Hếp-rôn, và cho khắp mọi miền nào Đa-vít
đã đi ngang qua với đạo binh mình.

31

1 Bấy giờ dân Phi-li-tin giao chiến cùng Y-sơ-
ra-ên; người Y-sơ-ra-ên chạy trốn trước mặt dân
Phi-li-tin, và nhiều người trong bọn bị vít chết,
ngã xuống trên núi Ghinh-bô-a.
2 Dân Phi-li-tin hăng rượt theo Sau-lơ cùng
con trai người, giết Giô-na-than, A-bi-na-đáp, và
Manh-ki-sua, là các con trai của Sau-lơ.
3 Thế trận dữ dội cho Sau-lơ; những lính cầm
cung bắn trúng người, làm cho trọng thương.

4 Sau-lơ nói cùng kẻ vác binh khí mình rằng:
Hãy rút gươm ngươi, đâm ta đi, kẻo những kẻ
không chịu cắt bì kia đến đâm ta và sỉ nhục ta
chăng. Nhưng kẻ vác binh khí người không dám
làm, vì sợ hãi lắm. Sau-lơ bèn lấy gươm và sấn
mình trên mũi nó.
5 Khi kẻ vác binh khí của Sau-lơ thấy người
chết, bèn cũng sấn mình trên mũi gươm mình
mà chết với người.
6 Như vậy, trong ngày đó, Sau-lơ, ba con trai
người, kẻ vác binh khí người, và hết thảy kẻ theo
người đều chết chung nhau.
7 Những người Y-sơ-ra-ên ở bên kia trũng và
bên kia sông Giô-đanh, thấy đạo binh Y-sơ-ra-ên
chạy trốn, Sau-lơ và ba con trai người đã chết,
thì bỏ các thành mình mà trốn đi; nên nỗi dân
Phi-li-tin đến ở đó.
8 Ngày sau, dân Phi-li-tin đến lục soát những
kẻ chết, thấy Sau-lơ và ba con trai người nằm sải
trên núi Ghinh-bô-a.
9 Chúng cắt đầu Sau-lơ, lột lấy binh khí người,
và sai báo tin tốt nầy cho khắp xứ dân Phi-li-tin,
trong các đền thờ của thần tượng họ và trong cả
dân sự.
10 Chúng để binh khí của Sau-lơ tại trong
đền thờ Aùt-tạt-tê, và treo xác người vào tường
thành Bết-san.
11 Nhưng khi dân sự Gia-be ở Ga-la-át hay điều
dân Phi-li-tin đã làm cho Sau-lơ,
12 thì những người dõng sĩ trong bọn đứng dậy,
đi trọn đêm, gỡ lấy xác của Sau-lơ và của con
trai người khỏi tường thành Bết-san; rồi họ trở

về Gia-be, thiêu đốt các thây tại đó.
13 lấy cốt của họ mà chôn dưới cây liễu xủ tơ,
ở gần Gia-be, và kiêng ăn trong bảy ngày.

c

Kinh Thánh
The Holy Bible in the Vietnamese language (1923)

Public Domain

Language: Tiếng Việt (Vietnamese)

Translation by: William Cadman (1883-1948)

Contributor: Christian and Missionary Alliance

This free Bible is provided to you courtesy of eBible.org.

NT first published 1923, OT first published 1925. The New Testament permanently and irrevocably entered the Public Domain on January 1, 2019 due to copyright expiration. The Old Testament entered the Public Domain on January 1, 2021. It was probably already in the Public Domain due to failure to comply with formalities earlier.

2022-06-09

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 1 Oct 2024 from source files dated 13 Dec 2023
b0911a70-1760-5840-8eb8-b0fba74ed77e